

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LII
MAI — IUNIE
1974

C U P R I N S

— Realizări Contemporane	Redacția
— Tu poți	V.D. Cojea
— Din Viața Bisericii	C. Adv.
— Atunci și Azi	I. Iorga
— Izvor pentru Păcat	W. Moldovan
— Fiul lui Dumnezeu	C. Adv.
— Vorbire și tăcere	T. Cazan
— Epistola către Evrei	D. Popa
— Legătura dintre Credință și Viață	A. Moldovan
— Hristos — Neprihănirea Noastră	M. Popa
— Prin două lucruri	Redacția
— Închină-te lui Dumnezeu	H. Arteniian

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din
Republica Socialistă România.
Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația:
București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60

Redactor:
DUMITRU POPA

REALITĂȚI CONTEMPORANE

Efortul la scară națională pentru încheierea cu bine și-n condiții optime a lucrărilor agricole de primăvară, se împletește cu hărnicia colectivelor de muncitori din fabrici, uzine, șantiere, pentru a da țării rezultatul muncii lor pline de abnegație.

— Unitățile Ministerului Construcțiilor Industriale au dat în funcțiune 190 capacități și obiective (fabrici, secții principale de producție și linii tehnologice, obiective sociale, culturale, turistice).

— Colectivele de muncă ale Capitalei și-au propus să înscrie în marea cronică a întrecerii Socialiste din acest an jubiliar un spor de producție de încă un miliard lei.

— Peste 90% din suprafețele prevăzute a fi însămînțate cu porumb, au fost însămînțate în întreaga țară pînă la 30.IV.1974 și se continuă efortul pentru încheierea acestei campanii.

— Pentru recoltele anului 1974, pentru pîinea cea de toate zilele, pe sute de mii de hectare s-au făcut lucrări de irigații. Numai pînă la 26 aprilie 1974 s-au făcut udări pe mai bine de 600.000 ha. și lucrările continuă în toată țara.

— Un șirag de mari capacități va spori și în acest an forța energetică a țării. Investițiile Ministerului Energiei Electrice, conform planului de Stat pe acest an, vor fi cu 14,5 la sută mai mari decît în anul 1973. În acest an sînt prevăzute să fie puse în funcțiune în centralele electrice, grupuri energetice, ce însumează o putere de 1250 M.W. adică de 2,5 ori mai mult decît întreaga putere instalată, existentă în anul 1938. Între acestea amintim: grupul de 330 M.W. de la C.T.E. Rovinari. Punerea în funcțiune a primelor două centrale hidro-electrice pe Olt — la Rm. Vilcea și Govora cu o putere de 91 M.W. etc.

— Siderurgiștii Reșitei bicentenare au hotărît ca în 1974 să obțină din vetrele lor de foc cea mai mare producție din întreaga istorie a cetății de metal: un milion de tone de oțel.

— În acest cadru plin de responsabilități și efort productiv, în atmosfera muncii creatoare care domnește de la un capăt la altul al țării și a puternicului avînt ce însuflețește întregul popor în acest an jubiliar al patriei noastre socialiste, în cadrul unei entuziaste adunări populare, onorată de pre-

zența Excelenței Sale Dl. Nicolae Ceaușescu președintele Republicii Socialiste România, mii de locuitori ai Capitalei au adus un fierbinte omagiu zilei de 1 mai, Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

Ei și-au exprimat hotărîrea lor — care este, la scară națională, hotărîrea țării întregi — de a transpune în fapte directivele clarvăzătoare ale Conducerei noastre de stat, pentru a face totul pentru a încununa cu răsunătoare biruințe în îndeplinirea cincinalului înainte de termen în acest an jubiliar.

Această hotărîre, izvorită din încrederea nestrămutată în viitor, a fost trăsătura distinctivă ce a caracterizat demonstrația cultural-sportivă din rotonda Pavilionului Expozițional, ca și toate manifestările prin care oamenii muncii din întreaga țară au marcat ziua de 1 mai 1974.

A fost un 1 mai cu o bogată încărcătură de semnificații, un 1 mai în care oamenii muncii au sărbătorit, prin rodnice înfăptuiri și prin această impresionantă manifestare, munca oamenilor.

Redacția

„... *Tu poți...*“

Domnul a zis“ (Gen. 4,6).
omnul a zis — și zice —
celui „mîniat“ și „posomorit“
cu tendință către rău, „dacă faci rău, păcatul pîn-
dește la ușă; dorința lui se ține
după tine, dar tu să-l stăpî-
nești“. Gen. 4,7 u.p.

În evoluția răului, interven-
ția divină.

Începutul desfășurării răului
— după traduceri diferite :
„Dacă faci rău“, „de nu faci
bine“, „dacă ți-e inima haină“
(Gen. 4,7 p. 2-a), indică trepte
din ce în ce mai profunde ale
declanșării răului.

În același text, urmarea ace-
stui început este prezentată
printr-o fază nouă și anume a
„păcatului“ care ajunge să fie
descoperit că „stă la pîndă“,
„bate la ușa ta“.

Sub altă formă, aceeași stare
de avans al răului, redată sub
formă interogativă, ne somează
la răspuns : „Cînd nu faci bine,
să nu fie pedeapsă pentru pă-
cat...“ ?

Avertizarea omului și iden-
tificarea prezenței răului este
redată — de asemenea în tra-
duceri diferite — prin „dorința
lui“, respectiv a păcatului,
„pofta lui“ — a păcatului.

În Rom. cap. 7 este de ase-
menea făcută distincția între
principiile binelui și ale răului
și detașarea de rău a omului
făptuitor de rele, „dacă fac ce
nu vreau să fac, nu mai sînt
eu cel ce face lucrul acesta, ci,
păcatul...“ (vers. 20). Altfel
spus, Pavel nu se recunoștea
în fapta rea ci în voia sa „am
voința să fac binele“ (vers. 18).

Și experiența sa, Pavel a de-
săvîrșit-o „în Hristos Isus“,
„acum“ — în timpul viețuirii

pe acest pămînt — declarînd :
„legea Duhului de viață în
Hristos Isus, m-a izbăvit de le-
gea păcatului“. Rom. 8,1.2.

„Dorința“, „pofta“ păcatului,
nu trebuie confundată cu pre-
ferința, voia omului. „Dorința
lui se ține după tine“, „...caută
să te tîrască“, „pofta lui dă nă-
vală peste tine“ și „caută să te
tîrască“.

În această situație, Cuvîntul
Domnului — în aceeași gamă
variata a traducerilor — ca fă-
găduință „tu îl vei stăpîni“, ca
poruncă ce împuternicește „tu
să-l stăpînești“ și în fine, în

forma liberei alegeri, după ori-
ginalul ebraic „tu poți să-l stă-
pinești“.

Acestei asigurări divine „tu
poți“ și „poți tu“, Pavel adaogă
și experiența sa — care poate
deveni a mea și a ta „Pot totul
în Hristos care mă întărește“. Filip. 4,13.

Cain a ales moartea. „Tu, ale-
ge viața... ți-am pus înainte
viața și moartea“. Deut. 30,19.

„Tu poți“ — asigurare certă,
verificată de mîntuîții tuturor
vremurilor.

V. D. COJEA

DIN VIAȚA BISERICII

*În cursul lunii aprilie 1974, au avut loc în cadrul
Uniunii de Conferințe A.Z.S. întîlniri ale Conducerii
Uniunii, cu deserventii și angajații Uniunii și ai tu-
tutor Conferințelor.*

*Cu aceste ocazii s-au ținut Conferințele de Ori-
entare ce au loc trimestrial în Cultul nostru.*

*Astfel pe data de 9 aprilie 1974 a avut loc la
București Conferința de Orientare la care au luat
parte angajații Uniunii și ai Conferinței București.
Pe data de 11 aprilie 1974 s-a ținut Conferința de
Orientare la Conferința Bacău, iar pe 23 și 25 aprilie
1974, Conferința de Orientare la Conferințele Sibiu
și Cluj.*

Tematica acestor Conferințe a fost :

— „România în contextul anului politic interna-
țional 1973“, referent fr. Marin Pârvan, Consilier al
Uniunii, și

— „Darul și rolul Spiritului Profetic în Biserica
Adventă“ — referent fr. Hrant Artinian, consilier și
Director al Seminarului nostru Teologic.

*În lipsa fr. I. Tachici, președintele Uniunii care se
găsea într-un concediu de boală, Conferințele de Ori-
entare au fost conduse de fr. D. Popa, secretarul
Uniunii de Conferințe A.Z.S.*

*Aceste întîlniri au constituit o binecuvîntare pen-
tru toți cei ce au luat parte la ele, dovedindu-se a fi
de un real folos în lucrarea chemării noastre de a
sluji cu credincioșie lui Dumnezeu și aproapelui, îm-
plînindu-ne astfel chemarea noastră în Isus Hristos
Domnul nostru.*

Adv.

ATUNCI...ȘI AZI

„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“.
Amos 3.7.

Așa sună făgăduința veșnicului Dumnezeu, Cuvântul Celui ce este, după credința noastră, Stăpîn și Creator al cerului și al pămîntului. Nimic din ceea ce era cuprins de veșnicul Său plan, cu privire la om, operă prețioasă a mîinilor Sale, nu a rămas nedescoperit. Un Dumnezeu care este dragoste, nu putea uita făptura mîinilor Sale, căzută sub puterea păcatului. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pîntecelui ei? Dar chiar dacă, ea l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip“.

Așa a procedat Dumnezeu cu Adam chiar din clipa căderii sale. L-a căutat și l-a chemat tot mereu spre a-i face cunoscut planul Său, cu privire la salvarea și readucerea lui la starea fericită, neprihănită de la început. Căci „cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El“.

Și așa a continuat a face Dumnezeu, tot mereu, în decursul veacurilor. Prin solii și descoperiri ce n-au încetat niciodată, prin mulțimea de slujbe preînchipuitoare, prin prooroci, și în cele din urmă prin Fiul Său pe care L-a dăruit acestei lumi, Dumnezeu a descoperit în continu, celui credincios, voia Sa; i-a arătat calea ce-l poate duce iar la

pacea sufletească, la fericire și viață veșnică. Căci „Dumnezeu vorbește cînd într-un fel, cînd într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, cînd oamenii sînt cufundați într-un somn adînc, cînd dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui, ca să abată pe om de la rău...“ Iov 33, 14-17. Cu adevărat că Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa, copiilor Săi.

Aceasta ne dă deplină convingere că și lucrarea Evangheliei ce se face în zilele noastre, nu este un fapt petrecut la voia întîmplării; ci ea face parte din același Plan, urzit de Dumnezeu din veșnicii, și pe care El, a binevoit să-l descopere sfinților Săi, acum la împlinirea vremii.

Avînd dovezi, îndoielile cu privire la originea acestei solemne lucrări sînt excluse. Chiar aspectul ce a caracterizat începutul, și continuarea acestei solemne lucrări de predicare a Sf. Scripturi, ne dă certitudinea obîrșiei ei, deoarece, sub toate aspectele s-a încadrat în planul lui Dumnezeu, mai dinainte descoperit. Domnul Isus a zis: „Cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd aruncă un om sămînța în pămînt; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămînța în-

colțește și crește fără să știe el cum“. Și ce minunat s-au împlinit și aceste cuvinte! Mi s-a făcut favoarea de a fi martor unor începuturi ale acestei lucrări, în țara noastră, cu peste șase decenii în urmă, și am văzut cum tocmai ca o sămînță aruncată în pămînt, așa a început. Fără manifestări zgomotoase, fără certuri cu strigăte tari, fără tulburări, rod al patimilor firești, fără constrîngerii sau amenințări, fără lupte, și... fără aplauze. Curățenia și ordinea, în toate, deveneau o lege. Supunerea față de autorități și respectarea legilor sînt privite ca o datorie sfîntă ce trebuie împlinită, nu de frica pedepsei ci din îndemnul cugetului.

Cu toate acestea și fără nici un motiv împotrivirea nu a ezitat a-și face simțită prezența ca urmare a politicii de învrăj-bire, de dezbinare a acelor vremi. Și pentru că argumentele temeinice care să combată convingerea noastră nu puteau fi găsite, s-a recurs la arma pogrîrrii. Tot felul de fapte josnice se puneau în seama noastră. Dar și acestea fiind combătute de viața curată a celor acuzați, s-a început prigoana sub învinuirea că am fi trădători, antimilitariști, vinduți străinilor, periculoși statului și în cele din urmă comuniști. A început bătaia cu sălbăticie, arestarea și ducerea sub escorta jandarmi-

lor, la prefectură, parchet și adesea judecați și chiar condamnați. Ar fi fost greu pentru cetățeanul Ștefan Ivăncică să poată ține minte de câte ori a fost arestat și bătut. De două ori a fost bătut pînă ce a căzut în nesimțire. În timpul primului război mondial, cetățeanul Dinu Dumitru, deși s-a dovedit a fi un ostaș destoinic și cu un comportament fără reproș, numai pentru că era adventist a fost trimis în judecata Curții Marțiale și condamnat la doi ani muncă silnică. Credinciosul Bitlan Dumitru, încorporat ctg. 1921, tot pentru motivul de a fi adventist, a fost bătut așa de crunt încît a decedat. Tot așa și cetățeanul Mandache D. a fost lovit în cap așa de tare, încît și-a pierdut memoria și după puțin timp a încetat din viață. Nimeni însă nu a tras la răspundere pe criminali.

Pînă la urmă, aceste stări de lucruri, au culminat în toamna anului 1942, în odioasa măsură de desființare a așa ziselor „secte religioase“. În urma acestei măsuri, membrilor bisericii noastre li s-a cerut să dea declarații în șapte exemplare, în care să spună că au fost în rătăcire, că renunță la credința lor, sau trec la una din credințele oficiale, îndeplinind ritualul convenit. Și pentru că refuzau, sute au fost trimiși în judecata Curții Marțiale și condamnați chiar pînă la 20 și 25 ani muncă silnică. Drumul spre Curtea Marțială erau obligați a-l face pe jos, din post în post, rămînînd la fiecare cîte 24 de ore. Din cauza aceasta, călătoria dura și cîte 15 zile. În timpul iernii erau nevoiți să doarmă noaptea în pivnițe sau magazii ce nu ofereau nici un adăpost împotriva frigului.

Dar, Dumnezeu a făcut ca ziua de 23 august 1944 să pună

capăt tuturor acestor acte de neîntîlnită teroare.

Ziua de 22 august 1944 a fost caracterizată de aceeași atmosferă apăsătoare ca și pînă aci. Ba chiar mai accentuată părea încordarea. Războiul ce făcuse milioane de victime și distrugerii neîntîlnite, se purta acum chiar pe pămîntul țării noastre, înaintînd vertiginos. Îngrijorarea și teama de ceea ce va aduce ziua de mîine se observa pe toate fețele. Nimeni nu putea ști ce va mai veni și cît va mai dura. Fiecare era stăpînit de nesiguranța zilei de mîine. Cu asemenea simțăminte au mers oamenii la culcare, într-un tirziu al nopții de 22 spre 23 august 1944. Nimeni nu putea bănui că, de data aceasta, îngrijorarea și teama pentru ceea ce va aduce ziua următoare nu avea să aibă justificare. Nimeni nu gîndea că undeva erau deja terminate și puse la punct planurile ce aveau să aducă marea bucurie în ziua de 23 august.

Și iată că zorii zilei apar. Apare chiar și soarele. Dar înainte de ce razele sale să scalde pămîntul cu lumină și căldură de august, o voce plină de emoție, mă strigă zicînd: „Vino repede afară să auzi că s-a făcut pace“. Nu am știut ce să cred. Emoția mă cuprinde și pe mine. Ies afară în grabă. O zi nespuse de frumoasă și liniștită. Părea că vrea să ne vorbească și ea despre marea bucurie, despre fericitul eveniment. În uliță mișcare, animație. Oamenii discută cu aprindere, cu emoție. Unii spun că au auzit, în timp ce alții nerăbdători întreabă. Vor să știe, să afle dacă este așa. Eram la marginea satului unde veștile ajung mai greu și mai nesigur, și pornesc cu grabă spre centru. Pe drum, peste tot, întîlnesc aceeași mișcare, aceeași bucurie și aud

rostindu-se aceleași cuvinte: „S-a făcut pace“.

Nerăbdarea de a afla singur, de este așa, amestecată cu bucurie și emoție, stăpînește pe oricine îți iese în cale.

Ajuns în centrul satului, aici, animația și bucuria nu mai cunosc margini. Vreo două sau trei aparate de radio, așezate afară, (așa era dispoziția) anunțau prin repetare marea eveniment. Ascult și înțeleg bine. Era adevărat deci. Și vestea cea bună continuă, anunțînd că odată cu aceasta, toți cetățenii, ce zăceau în închisori pentru concepțiile lor politice sau religioase, sînt liberi. Și vocea clară se aude rostind printre categoriile de oprimați puși în libertate și pe cetățenii Adventiști de Ziua a Șaptea.

Vestea aducătoare de mare bucurie, se răspîndește cu iuțea fulgerului, mergînd din gură în gură, pînă ce cuprinde satul întreg. Și aceeași bucurie cuprinde întreaga țară. De aci înainte totul avea să se schimbe. De pe fețe avea să dispară groaza și grija apăsătoare de pînă aci.

Membrii bisericii noastre simt acum că bunul lor cel mai de preț, libertatea de a sluji Domnului lor, conform convingerii ce o au, este un fapt împlinit. Se întîlnesc, discută, se roagă și cîntă, fără a se mai teme că vor fi văzuți sau auziți de cineva, ca pînă aci. Se înalță cîntări de laudă pentru Dumnezeu și rugăciuni de mulțumire. Se roagă ca Dumnezeu să ajute ca lucrul cel bun început să fie dus cu bine pînă la capăt. Și rugăciunile lor au fost ascultate.

De către autorități se dă acum tot concursul pentru deschiderea Caselor de Cult și pentru

Continuare la pag. 6

Poporul grec, posesor al unor vechi tradiții culturale, a păstrat în legendele sale multe învățături înțelepte, axate pe unele întâmplări reale sau probabile, cum este și întâmplarea cu grajdurile lui Augias.

Se spune despre regele legendar al Elidei, Augias, că în grajdul lui ținea trei mii de boi. Grajdul era, vă închipuiți, imens, dar neîntreținut. Treizeci de ani de-a rîndul au crescut generații de vite în acel grajd, fără ca gunoiul să fie îndepărtat. Pînă la urmă vitele aproape că se pierdeau în murdăria atotcuprinzătoare. Întru tîrziu, vestitul erou legendar, Hercule, a primit porunca să facă curățenie, dar într-o singură zi. Eroul a studiat situația la fața locului și s-a învoit să facă lucrarea solicitată în schimbul a zece la sută din vite. Augias s-a gîndit că a făcut un tîrg bun, deoarece gunoiul adunat în grajd timp de mulți ani nu putea fi îndepărtat într-o singură zi. Mai mult, în sinea lui, regele socotea că munca la care s-a angajat eroul, depășește puterea unui singur om, fie el chiar și acest samson grec.

A doua zi Hercule s-a apucat de lucru. Dar nu cu furca, ci cu hîrlețul. În primul rînd a săpat un șanț de-a lungul grajdului. Apoi a continuat în afara lui în aval, pînă la vadul rîului Peneios. Pe urmă a săpat un șanț și spre deal, unde a captat șuvoaiele rîului Alfeu și le-a introdus direct în grajd. Acum nu mai era o problemă curățirea grajdului. Gunoiul aruncat în canal a fost dus de ape, și pînă seara grajdul a fost curățit.

Această ilustrație antică poate avea o aplicație directă la textul citat din Zaharia: „În ziua aceea se va deschide... un izvor, pentru păcat și necurăție“. În afară de Augias, mai sînt și astăzi oameni neglijenți, chiar printre preinșii credincioși, care tolerează necurăția, nu în grajduri, ci în inima lor. Cel care cercetează inimile, spune: „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicieşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru, și spurcă pe om“. Marcu 7,21—23.

Să ne luăm timp și să ne uităm în propria noastră inimă. Vom constata că de-a lungul anilor s-au depus în inimile noastre multe păcate neînlăturate. Cercetînd atent vom descoperi acolo poate ura (1 Ioan 3,15), sau vom da de mînie, despre care a spus cineva că orice faptă de mînie este un mic omor, un asasinat în miniatură. Poate vom constata că avem „ochi răi“, cu lentile schimbabile: fumurii, obscure, pentru judecarea semenilor noștri, și roz pentru aprecierea propriilor noastre fapte și calități. Sau vom găsi că sufletul nostru s-a îmbolnăvit de ciurma fari-seismului, purtînd simptomele prefăcătoriei, a lipsei de sinceritate și a ipocriziei. Poate că minciuna s-a cuibărit în inima noastră și ne domină vorbirea și judecata noastră.

Toate acestea și alte fapte, fac să fim uneori niște per-

soane imorale îmbrăcate în straie împodobite cu zorzoanele unei preinșe sfințenii, sau neprihănituri personale.

Apostolul Pavel scria celor din Corint: „Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în numele Domnului nostru Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeuului nostru“. 1 Cor. 6,11.

Mîntuitorul vrea să ne curețe inimile. Dorește să introducă izvorul curățitor chiar în interiorul nostru, să spele păcatele noastre. Procesul de curățire nu este un secret. Ca și în cazul grajdurilor murdare ale lui Augias, putem profita și noi de un izvor curățitor: „Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat“. 1 Ioan 1,7. Dar trebuie să săpăm un canal prin care să introducem acest fluviu curățitor în inimile noastre. Această modalitate este mărturisirea păcatelor. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9.

Mărturisirea unui păcat nu este întotdeauna o acțiune umiltoare. Ce motive are Dumnezeu să-l umilească pe păcătos?

Pana inspirată scrie: „Păcătosul are o singură șansă: mărturisirea. O singură speranță: să cadă pe Stîncă pentru a se zdrobi în bucăți. Dacă el nu va face acest lucru, atunci Stîncă se va prăvăli peste el, și îl va distruge“.

Mărturisirea, chiar prin faptul că pare a fi o rușine pentru unii dintre noi, are darul de a

W MOLDOVAN

Izvor pentru păcat

„În ziua aceea se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție“

Zah. 13,1

ATUNCI... și AZI

Continuare de la pag. 4

săvârși acțiunea fără de care începerea unei vieți sufletești noi este imposibilă. Am citit undeva o idee care pe vremea aceea mi s-a părut o revelație : „Mărturisirea este o experiență umiltoare. De fapt, adevărata pocăință ar trebui să realizeze acest lucru. Ea aruncă eul nostru lăudăros în țărână spre a suferi o înfringere umiltoare, sau chiar nimicitoare. Însă Mîntuitorul spune că noi ori ne recunoaștem păcatele, ori murim“.

Faptul că unii credincioși aleg calea minciunii și a tănuirii păcatului în locul mărturisirii sincere, este dovada cea mai concludentă că încă acestea sînt pentru ei fapte firești, și că rușinea, ca urmare a unei sincerități de copil, este mai detestabilă în ochii lor decît păcatul ce copleşte viața și gîndirea lor lăuntrică. Ridicarea fiului risipitor a început cu mărturisirea. O viețuire cu adevărat creștină începe totdeauna aici. Ea este un act voluntar. Cînd ajungi să te simți nevrednic și păcătos în proprii tăi ochi, Harul Divin își întinde brațul său să te ridice.

Noi, ca frați, ar trebui să ne ajutăm reciproc să trecem cu bine acest examen.

J. Bunian spunea într-o predică : Într-un război o mîină de oameni apărau o redută. Pînă cînd asediatorii au susținut că nimeni nu va fi grațiat, cei din redută luptau cu disperare. Dar cînd au văzut că unul din camarazi a cerut și a fost grațiat, toți din tranșee au coborît și s-au predat.

Să înlesnim, reciproc, ridicarea noastră prin acordarea iertării, sufletelor care sincer se căiesc de păcatele lor. În Sfînta Sfîntelor din ceruri are loc o judecată specială. Negreșit se va opri și la numele nostru. Nici un suflet necurat, nici un credincios care tolerează păcatul în viața sa personală, nu va fi considerat apt pentru a intra prin porțile de mîrgărit. „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună ; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului“. Apoc. 21,27.

a fi libertate de diferite materiale ce fuseseră depozitate în ele. Sigiliile sînt înlăturate fără nici o ezitare. Și după ce s-au efectuat, în grabă reparațiile necesare și curățenia, și s-a adunat mobilierul, amvoanele, scaunele sau băncile și alte obiecte ce au mai putut fi găsite și reparate, s-au început serviciile divine ce se continuă nestingherite pînă astăzi.

Ziua de 23 august a fost ziua cînd plini de nestăvilită bucurie, am strigat cu toții : „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului, lațul s-a rupt, și noi am scăpat“. De acum, fără teamă și nestingheriți de nimeni, aveam să slujim Dumnezeului nostru, conform convingerii ce o avem, lucrînd, în același timp, cu tot elanul cîvenit pentru pacea și prosperitatea scumpei noastre Patrii, pentru zidirea a tot ce este bun, lăudînd pe Dumnezeu din toată inima, și înălțînd „rugăciuni, cereri, mijlociri și mulțumiri pentru toți oamenii, pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea“. 1 Tim. 2, 1.2.

„Veniți și priviți lucrările Domnului... El a pus capăt războaielor pînă la marginea pămîntului. El a sfărîmat arcul și a rupt sulița, a ars cu foc carele de război“. Ps. 46, 8.9.

Și acum după treizeci de ani privind la ceea ce bunul Dumnezeu a făcut pentru noi și pentru țara noastră, nu putem face altceva decît să strigăm, plini de bucurie, ca și Samuel pe vremuri : „Pînă aici ne-a ajutat

Dumnezeu“. Și pe lîngă grija ce trebuie să o avem, de a ne pregăti, prin sfințirea vieții, pentru venirea Scumpului nostru Mîntuitor Isus Hristos, să ne străduim a fi la înălțime, printre ceilalți cetățeni destoinici, în lupta și munca plină de sîrg pentru pace, prosperitate ; pentru zidirea a tot ceea ce este bun și folositor.

În comparație cu acele vremuri de tristă memorie, astăzi totul este schimbat. Nimeni nu tulbură liniștea serviciilor noastre divine, din contră, legile prevăd sancțiuni pentru cei ce tulbură serviciile divine. Nici un jandarm la ușa adunării. Biserica noastră pentru prima dată în existența ei în țara noastră este „Cult“, recunoscut. Casele noastre de rugăciune renovate sau ridicate din temelii, stau ca dovadă a acestor realități.

Rămîne să ne dovedim la înălțimea binecuvîntărilor lui Dumnezeu și a tot ceea ce El a făcut pentru noi pînă în clipa de față.

Să rugăm pe Dumnezeu să binecuvînteze lupta noastră și a întregului popor, pentru o viață mai bună. Să-L rugăm să dea rodnicie pămîntului țării noastre, muncit cu atîta sîrg.

Și pentru toate cîte Dumnezeu a făcut pentru noi, ca drept recunoștință să împlinim cuvîntul care zice : „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui“, și „Sîrguiți-vă pentru propășirea țării în care v-am dus... și rugați-vă lui Dumnezeu pentru ea, fiindcă de bunăstarea ei atîrnă și bunăstarea voastră“.

I. IORGA

FIUL LUI DUMNEZEU — FIUL OMULUI

În studiul de față vom căuta să lămurim problema naturii și lucrării Domnului Hristos ca — DUMNEZEU — OM. Stînd în fața acestei pătrunzătoare probleme, să ne punem întrebarea : „Ce gîndești despre Hristos ? Al cui Fiu este El ?” Această întrebare este tot așa de valabilă pentru fiii credinței de astăzi, cum a fost și cu nouăsprezece veacuri înaintea.

În timp ce Domnul Hristos se mișca printre oameni, existau multe și divergente păreri, puncte de vedere cu privire la El și lucrarea Lui. Unii susțineau că El era întruparea unuia dintre profeți, poate chiar Ioan Botezătorul înviat din morți. „Dar voi, cine ziceți că sînt ?” a întrebat Isus. Răspunsul apostolului Petru a fost clar și fără echivoc, întrecînd orice fel de teoretizări : „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Pe acest răspuns Domnul nostru Și-a imprimat subli-

nirea Sa. Mai mult chiar, El a descoperit izvorul acestei convingeri. „Nu carnea și sîngele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Mat. 16,15—17). Această convingere este rezultatul unei descoperiri divine — un „apokalupsis” de la Dumnezeu.

Ca temelie a credinței noastre, nu avem nevoie de nimic altceva. Nimic mai mult — nimic mai puțin. Deci în studiul nostru hristologic vom sublinia mai degrabă nevoia unei descoperiri divine, decît numai un raționament firesc.

Este un lucru bun acela de a medita mereu și mereu la conflictul ce s-a continuat de-a lungul veacurilor cu privire la persoana și lucrarea Domnului Hristos, căci acesta este un lucru la care chiar „îngerii doresc să privească” (1 Petru 1,12 u.p.). Dar pătrunzînd în acest extraordinar cîmp de gîndire, să îngăduim ca declarația plină de

strălucire a lui Ioan să constituie o chemare pentru noi. „Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 5,1). Nu trebuie să uităm că adevărata cunoaștere a Sa, nu vine de la „carne și sînge”, de la ceea ce este firesc, ci este o minune a darului lui Dumnezeu Tatăl.

Biserica trebuie să fie în permanență pregătită pentru a face față falsității și lepădării de sine, căci aceasta a fost partea ei din primele zile ale lucrării sale. Noi trebuie deci să ajungem a fi convinși de autenticitatea soliei noastre, al cărui temelietor este Domnul Hristos ca Creator, Susținător, Răscumpărător și Mîntuitor ce este gata să vină.

Este dificil a considera natura Domnului nostru ca fiind ceva aparte, deosebită de lucrarea Lui. Melanhton spunea pe drept cuvînt : „A mărturisii pe Hristos înseamnă a mărturisii, a recunoaște lucrarea

Sa în favoarea noastră, și nu așa cum se consideră adesea, a prezenta natura Sa și felul intrupării Sale". El mergea mai departe spunând că dacă nu ajungem să știm DE CE a luat Domnul Hristos asupra Sa natura omenească, numai cunoștințele noastre istorice despre El, nu ne vor fi de vreun folos spiritual.

Este cu puțință ca simple cuvinte deșarte și fraze „bombastice” să întunece Evanghelia harului. Martin Luther sublinia același lucru declarând că „Domnul Hristos nu este numit Hristos pentru că are două naturi... Domnul Hristos și-a primit numele Său slăvit și mîngîietor, datorită slujbei și lucrării pe care El le-a luat asupra Sa. Faptul că El este atît Dumnezeu cît și Om, acestea aparțin Lui, sînt atributele Sale, dar mîngîierea și lucrarea Sa în favoarea mea, vin de la faptul că El, Isus Hristos, folosește slujba Sa avîndu-mă în vedere pe mine, revărsînd asupra-mi iubirea Sa, devenind astfel Mîntuitorul și Răscumpărătorul Meu. Dacă este să-L cunoaștem pe Isus Hristos, atunci Îl vom cunoaște prin har și nu prin speculațiuni cu privire la cele două naturi ale Sale”.

Atitudinea marelui apostol Pavel este vrednică de remarcat. El trece direct la problema păcatului și a mîntuirii pregătită pentru noi în Isus Hristos. Prin aceasta el ne oferă un minunat exemplu pe care am face foarte bine dacă l-am urma în preocupările noastre spirituale.

Studiul nostru hristologic va fi mai mult topic decît cronicologic, adică, ne vom ocupa cu o anumită problemă de importanță majoră, existentă la un moment dat. Apostolul Pavel vorbește despre Evanghelia ca venind de la Tatăl, dar personificată în Isus Hristos. El spune că aceasta „privește pe Fiul Său, născut din sămînța lui David, în ceea ce privește duhul sfinteniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 1.3.4). Verbele „născut”, sau după alte traduceri „făcut” și „dovedit” sau „declarat” subliniază atît natura umană a Domnului Hristos cît și divinitatea Lui.

Pentru a înțelege mai bine ceea ce a făcut Domnul Hristos, este nevoie de o mai bună definiție a faptului — Cine este Domnul Hristos? Uneori auzim expresii ca acestea: „Nu doresc — n-am nevoie

de crezuri, ci de fapte. Poți să-ți păstrezi crezul, dar arată-mi faptele”. Nu vă amintiți că atunci cînd Saul a fost lovit de strălucirea prezenței divine pe drumul Damascului, el pune întrebarea „Doamne ce vrei să fac?” Dar în Faptele cap. 9, unde ne este redată această scenă, ne este relatat faptul că prima sa întrebare a fost „Cine ești Tu, Doamne?” Și aceasta este și întrebarea ce stă înaintea noastră în studiul de față.

Hristologia este fundamentată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, căci acolo noi găsim revelația atît a persoanei cît și a lucrării Domnului Hristos. În timp ce Evangheliile ne descoperă ceea ce El a săvîrșit aici în trup omenesc, Faptele Apostolilor și Epistolele ne dezvăluie ceea ce El a continuat a face. Prin Epistole, în mod deosebit, noi cunoaștem cine este El. Dacă nu-L cunoașteam ca fiind trimis de Tatăl, atunci vom ajunge a ne mira de lucrările Sale puternice, așa cum erau nedumeriți proprii Săi concetățeni care spuneau între ei: „A venit în patria Sa, și a început să învețe pe oameni în sinagogă; așa că cei ce-L auzeau, se mirau și ziceau: „De unde are El înțelepciunea și minunile acestea? Oare nu este El fiul timplarului? Nu este Maria mama lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sînt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sînt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea? Și găseau astfel în El o pricină de poticnire. Dar Isus le-a zis: „Nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decît în patria și casa Lui” (Mat. 13.14—17).

Dacă vrem să înțelegem lucrarea Sa, dacă vrem să o privim în cuvenita ei perspectivă, atunci noi trebuie să înțelegem persoana Sa. Și o astfel de înțelegere, repetăm, nu vine prin speculațiuni omenești,

ci printr-o revelațiune divină. Apostolul Petru a văzut în Invățătorul său pe Mesia cel făgăduit, pe Domnul Hristos, Unsul lui Dumnezeu, Cel care a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut. Totuși, la această cunoaștere nu s-a ajuns pe calea rațiunii, ci prin descoperire, și singura cale prin care cineva poate să înțeleagă în mod drept persoana sau lucrarea Domnului Hristos este prin aceeași revelațiune.

Hristologia se bazează pe viața și mărturia Domnului Hristos, așa cum este prezentată în Evangheliile, și cum este reflectat din punct de vedere doctrinal în Fapte și în Epistole. Unii comentatori tratează misterul intrupării ca o problemă a personalității! 1) natura umană, 2) divinitatea Domnului nostru, și 3) legătura dintre ele în una și aceeași persoană. Personalitatea divină-umană formează baza lucrării Sale, care înseamnă răscumpărare, împăcare și reunirea cerului cu Dumnezeu... Și totuși trebuie avut grijă să nu se sublinieze intruparea Sa în dauna învățăturii la fel de importante a doctrinei despre moartea ispășitoare a Domnului Hristos, și regenerarea, nașterea din nou prin Duhul Sfînt.

Examinînd aceste profunde teme, ne vom strădui să menținem gîndirea noastră într-un bun echilibru. A încerca să înțelegi că viața absolută a dumnezeirii există în laturile înguste ale unei vieți omenești, nu este un lucru ușor. Marele Apostol Pavel, vorbește despre acest fapt ca fiind „taina dumnezeirii”. Și în adevăr, aceasta este o taină, dar o taină descoperită în Cuvîntul lui Dumnezeu prin conducerea Duhului lui Dumnezeu. Ne vom ocupa în cele ce urmează cu elementele supranaturale ale vieții Domnului Hristos, și preocuparea noastră constantă va descoperi dacă aceste lucruri sînt așa (vezi Fapte 17.11).

Creștinismul s-a sprînjit totdeauna pe marile afirmații supranaturale ale Evangheliei, cum sînt: intruparea lui Dumnezeu în Isus Hristos, nașterea Sa miraculoasă, miraculoasa Sa lucrare fără de egal, schimbarea Sa la față, învierea și înălțarea Sa. Fiecare din aceste situații este — desigur — un eveniment supranatural. Și ceea ce este și mai interesant, mulți profesori de

Continuare la pag. 11

VORBIRE ȘI TĂCERE

Inițial am vrut să scriu numai despre tăcere. M-a izbit însă paradoxul : Să vorbim despre tăcere. În consecință, am corectat titlul. Apoi mi-am adus aminte de o vorbă de duh care suna cam așa : „Omului îi trebuie cam doi ani să învețe să vorbească și vreo șaizeci ca să învețe să tacă“. Și eu (al citelea, oare ?) îl citez, dar, mărturisesc, cu intenții diferite. Sînt și eu de acord că o anume tăcere presupune o min-te instruită și experiență îndelungată. Dar nu pot admite că vorbirea se învață numai odată cu mersul în picioare. Și ia-tă-mă, din nou, ajuns (cu ajutorul involuntar al unui strămoș) la aceeași concluzie : Trebuie să am în vedere amîndouă laturile chestiunii.

Vorbirea și tăcerea sînt două fețe ale aceleiași monede. Metalul din care este făcută moneda constituie factorul decisiv în privința valorii. Greutatea monedei intră în discuție în al doilea rînd. Aceleași imagini pot fi reprezentate și pe o monedă de aluminiu și pe una de aur. Aceleași subiecte pot fi prezentate în vorbirea unui om de nimic ca și în vorbirea unui om distins. Valoarea însă va fi

atît de diferită ! Factorul unic care determină valoarea cuvintelor și a tăcerii cuiva este însăși personalitatea. Altfel spus : Un individ nu poate fi mai înțelept cînd tace, decît atunci cînd vorbește. Observațiile superficiale pot induce în eroare. „Chiar și un prost ar trece de înțelept, dacă ar tăcea și de priceput dacă și-ar ținea gura“. Prov. 17,28. Din nefericire pentru cauza lui, prostia nu-l lasă să tacă...

Muțenia nu este și nu trebuie să fie considerată o stare normală. Oamenii care nu pot vorbi sînt de compătimit. Mintuitorul se apleca milos asupra unor asemenea cazuri. „Isus a scos dintr-un bolnav un drac care era mut“. Există și draci muți, nu numai draci vorbăreți. Pentru aceasta nu devin deloc mai dragi. „După ce a ieșit dracul, mutul a grăit și noroadele s-au mirat“. Luca 11,14. Condiția perfecțiunii morale nu exclude vorbirea. Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui. L-a înzestrat cu grai. A stat de vorbă cu el și a constatat că opera Sa era perfectă. Mintuitorul venise în lume ca să refacă stricăciunile produse de păcat. În cadrul

acestei ținte pe care o urmărea, El vindeca și muțenia. Cînd lucrarea Lui va ajunge la strălucita ei încheiere, „se vor deschide ochii orbilor și se vor deschide urechile surzilor, atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cînta de bucurie“. Isa. 35,5.6

Vorbirea este considerată un criteriu al desăvîrșirii. „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvîrșit...“ Iacov 3,2. Deci, nu dacă nu vorbește este un om desăvîrșit, ci dacă nu greșește în vorbire. Dacă nu perfecțiunea morală, deși textul așa lasă să se înțeleagă, cel puțin desăvîrșirea unei virtuți, stăpînirea de sine poate fi apreciată fără greș după vorbirea cuiva.

Fiindcă afirmația de mai sus presupune într-adevăr curățenia morală a vorbirii, adică lipsa expresiilor vulgare sau triviale, evitarea cuvintelor sau expresiilor cu mai multe înțelesuri, dintre care unul imoral. Dar mai trebuie admis că textul subînțelege o perfectă dozare a exprimării sentimentelor. Bucuria cea mai mare nu se va manifesta necuviincios, indignarea cea mai justificată

nu va face să țîșnească apă murdară sau cerneală neagră. Reacția interioară a ascultătorilor va fi în acest ultim caz, una de apărare instințivă. Unui vorbitor pățimaș și nechibzuit, greu se va găsi cineva să-i dea dreptate.

Vorbirea are semnificații multiple. Unele au caracter secundar. Repetarea unor cuvinte sau expresii, de fapt, nici nu înseamnă vorbire. Papagalii și copiii ne amuză prin asemenea exerciții. Mai sînt și unii adulți care repetă cuvinte sau expresii al căror înțeles nu-l stăpînesc. Mai întîi este riscant să se procedeze astfel. Proveniența dubioasă a unor expresii ar fi suficientă rațiune pentru a le evita. Iar cei ce vor să facă „impresie“ se acoperă de ridicol. Se impoțonează cu pene străine. Minecile le sînt mai lungi decît miinile. Ar trebui sfătuiți, dacă ar avea cineva curajul s-o facă, să se poarte cum li-e portul și să vorbească cum li-e vorba. Să fie deci demni. Să fie ei înșiși.

S-ar mai putea observa că vorbirea este o plăcere. Dacă am înțelege graiul rudimentar al altor viețuitoare, poate am descoperi că și între ființele inferioare sociabilitatea se explică tot printr-o plăcere de acest gen. Pe de altă parte există și oameni care n-au plăcere să stea de vorbă cu alții. I-a deformat egoismul. Există, un Club al tăcuților. Vin la sediu după amiaza, se trîntesc în fotolii și se scufundă ore întregi în răsfoirea unui ziar de cîteva zeci de pagini sau a vreunui album. Apoi se ridică și pleacă, înclinînd capul în semn de salut, fără să fi schimbat vreun cuvînt cu cineva. Acestea sînt însă rarități, chiar curiozități. În general însă conversația reprezintă o plăcere specific omenească. „Omul are bucurie să

dea un răspuns cu gura lui“. Prov. 15,23. După cum este cazul și cu celelalte plăceri, conversația trebuie controlată de conștiință. În funcție de conținut, de durată, de farmecul personal al celor ce o întrețin, conversația va fi agreabilă unor oameni sau altora. Ea deține un rol hotărîtor în formarea grupurilor sociale în stabilirea relațiilor de prietenie, în compunerea sau descompunerea familiilor, în mobilizarea energiilor spre același scop.

Cea mai importantă funcție a vorbirii este aceea de comunicare. Vorbitorul transmite niște cunoștințe bune, indiferente sau rele. De cele mai multe ori însă, fie voluntar, fie involuntar, vorbitorul se comunică și pe sine. Prin ceea ce spune, prin ceea ce nu spune și mai ales prin felul în care spune — ton, gesturi, mimică — el își dezvăluie atitudinea

interioară. „Căci din prisosul inimii vorbește gura“. Mat. 12, 34. Deși direcția aceasta de studiu a temei este atrăgătoare, o părăsesc deocamdată pentru a atrage atenția la un alt aspect moral al problemei. Vreau să mă refer la respectul față de interlocutor.

Unele persoane sînt în stare să vorbească mult — poate ore întregi fără să spună nimic. Bănuiesc că s-au exersat în scopul acesta. Poate că vor să ascundă adevăratele lor gînduri și sentimente. Poate că degeaba ară și seamănă pustiul lor spiritual. Din nisipul minții lor și din uscăciunea inimii lor nu vor putea fi niciodată culese fructe gustoase și hrănitoare. Dar nu mă opresc să fac vreo apreciere în legătură cu nesinceritatea vădit interesată a acestora, nici cu inutilitatea existenței acestui soi de oameni, care fac umbră degeaba pă-

mîntului cel răbdător. Dar doresc să accentuez că asemenea vorbitori și asemenea vorbiri sfidează bunul simț. Cei ce ascultă, mai ales cei ce sînt nevoiți să asculte asemenea înșirări de fraze găunoase au motive să se simtă jigniți. Nu este drept să fie considerați atît de proști încît le este totuna ce înghit — miez sau coji. Se păcătuiește destul de des contra buneii cuviințe.

Ca să nu cad eu însumi în greșeala pe care o condamn, voi conchide arătînd că nu este totul să spui adevărul. Creatorul a îmbrăcat viața în diverse trupuri, a închis frumusețea în nenumărate forme colorate în mii de nuanțe atrăgătoare. N-ar fi de dorit ca produsele spiritului să le livrăm în cutii la fel, toate patrate și urite. De multe ori forma prezentării unui adevăr determină primi-

rea sau respingerea lui. Simțul datoriei împlinite — fericită ipostază — poate fi uneori desființat printr-o elementară analiză a felului în care a fost făcută respectiva lucrare. Din dorința de a fi într-adevăr folositori semenilor noștri, să dăm atenție felului în care vorbim, așa încît cuvintele noastre să fie pentru cei care le ascultă „mere de aur în coșulețe de argint“.

T. CAZAN

FIUL LUI DUMNEZEU — FIUL OMULUI

Continuare de la pag. 8

Biblie, acolo unde se pregătesc viitori pastori și învățători ai bisericii, fie că neagă deschis supranaturalul, fie că-l prezintă în niște fraze, încît acesta prezintă puțină sau nici un fel de însemnătate.

A nega supranaturalul în creștinism, înseamnă a-l dezbrăca de orice însemnătate. Căci așa cum spunea un comentator: „Dintre toate religiile lumii, creștinismul este în mod distinct supranaturalist... Supranaturalismul creștinătății se sprijină în mod distinct pe supranaturalismul întemeietorului ei, Isus Hristos“. Noul Testament se deschide cu declarația: „Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Abraam“ (Mat. 1,1). Acest fapt că Domnul nostru Isus Hristos a fost născut din seminția lui David, numai acesta și este în sine un miracol, căci vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, Satana, decisese cum că Isus, Copilul Isus, nu se va naște niciodată din seminția lui David. Cît de disperat se străduiră forțele întunericii să strice planul lui Dumnezeu și să facă făgăduința făcută lui David cu o mie de ani mai înainte, fără de nici un efect. De multe ori se părea că făgăduința lui Dumnezeu nu va putea fi vreodată împlinită. La un moment dat, toată familia regală, cu singura excepție a unui copil de zece luni, a fost nimicită prin decretul bătrînei regine mame, Atalia. Îndreptată spre crimă ea și-a căsăpît nepoții. Dar soția unui preot, a dat fuga în palat și cu micuțul prinț în brațele ei a fugit cu el în

Templu unde l-a ascuns pînă cînd a crescut destul de mare ca să-l poată proclama rege. Ori de cîte ori mă gîndesc la acel masacu, mă simt uimit pentru faptul că numai brațul sensibil al unei femei a lucrat în favoarea făgăduinței lui Dumnezeu și la împlinirea ei. Dar credincios făgăduinței Sale, „cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său“. Și El a fost din seminția lui David, din sămînța lui Abraam.

De la Matei cap. 1, versetul 2 și pînă la vers. 15 noi avem o lungă genealogie. Apoi citim: „Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care s-a născut Isus, care Se cheamă Hristos. Expresia „a născut“ este folosită de treizeci și nouă de ori în aceste versete, dar este omisă după numele lui Iosif. Dar să reținem expresia: „din care“. Copilul era fiul Mariei, și nu fiul lui Iosif și al Mariei. De patru ori noi citim „copilul și mama Sa“ — dar nu menționează niciodată pe Iosif ca fiind tatăl Său.

Nu este scopul nostru ca în acest studiu să ne ocupăm de nașterea miraculoasă a Domnului Isus (aceasta probabil va fi tema următorului nostru studiu), totuși este bine să notăm în scurt una din problemele în legătură cu venirea Sa în lume. În versetul 18 citim apoi că „Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfînt“. Cîte controverse nu s-au ridicat în jurul acestor expresii de-a lungul veacu-

rilor. Dar în Gal. 4,4 Pavel spune că El a fost „născut din femeie“ și nu dintr-un bărbat și o femeie.

Pe măsură ce pătrundem mai profund în subiect, va deveni mai clar că mîntuirea noastră constă în supranaturalismul divin. Sînd în fața acestor importante probleme, trebuie să găsim răspunsul la astfel de întrebări ca: A fost oare Domnul Hristos conceput prin puterea Duhului Sfînt? A fost El născut dintr-o fecioară? A spus oare Dumnezeu la botezul Domnului Hristos: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care-Mi găsesc plăcerea?“ A umblat oare Domnul Isus pe apă, a scos El afară demonii, a deschis ochii orbilor? A făcut El ca munții să vorbească și șchiopii să sară? A prefăcut El apa în vin, hrînind mii de oameni înmulțind puțină hrană existentă, a liniștit El oare marea înfuriată prin cuvîntul gurii Sale? A înviat El pe morți? Sau ceea ce este și mai important, a fost El însuși înviat din morți? Și dacă da, prin cine? S-a schimbat El oare la față în prezența a trei dintre ucenicii Săi? S-a înălțat El oare la Tatăl Său în trup după patruzeci de zile de la învierea Sa? Toate aceste evenimente sînt în mod clar înfățișate în Evanghelii. Și totuși fiecare este un eveniment supranatural. Oricare ar fi interpretarea noastră individuală a oricăruia dintre ele, sau a tuturor acestora, ca oameni ai credinței noi nu vom putea nega faptul că Noul Testament prezintă un Hristos supranatural.

D. POPA

EPISTOLA

Continuăm în paginile ce urmează să prezentăm, relatări și precizări ale Spiritului Profetic cu privire la divinitatea Domnului Isus, mai înainte de a trece la capitolul al 3-lea al Epistolei către Evrei.

Nu vom avea decît de cîștigat, dacă vom contempla condescendența divină, sacrificiul, renunțarea de sine, umilința, împotrivirea pe care Fiul lui Dumnezeu a întimpinat-o aducîndu-Și la îndeplinire lucrarea Sa pentru cei păcătoși. Contemplînd suferințele Sale noi vom ajunge să exclamăm: Uluitoare condescendență! Îngerii se minunează cînd cu un interes mereu crescînd privesc pe Fiul lui Dumnezeu coborînd pas cu pas pe calea umilinței. Aceasta este taina, taina neprihănirii. Este slava lui Dumnezeu în a Se păstra pe Sine și căile Sale ascunse — nu prin ținerea păcă-

toșilor în ignoranță cu privire la lumina și cunoștința cerească, ci prin capacitatea de a cunoaște. Ca oameni, noi putem cunoaște cele divine numai în parte. Pentru omul credinței însă dragostea lui Hristos întrece orice cunoștință. Taina mîntuirii va continua să fie o taină, cunoștință fără de sfîrșit și cîntul cel cuprinzător al veșniciei. Pe bună dreptate va exclama cel mîntuit: Cine poate cunoaște pe Dumnezeu? Putem face, așa cum a făcut Ilie, să strîngem mantia în jurul nostru și să rămînem liniștiți spre a auzi susurul blind al vocii lui Dumnezeu.

Domnul Hristos Și-a înveșmîntat divinitatea Sa în haina naturii umane, pentru ca ființele omenești să poată fi ridicate din păcat și așezate pe un teren mai avantajos. Domnul Hristos nu putea veni în această lume, cu slava pe care o avea în

curțile din ceruri. Ființele omenești nu ar fi putut suporta această priveliște. De aceea El Și-a învăluit — Și-a acoperit — divinitatea Sa cu haina naturii umane, dar El nu S-a despărțit de divinitatea Sa. Un Mintuitor divin-uman, El a venit în mijlocul creaturilor Sale, ca să se împărtășească din experiența lor, din copilărie și pînă la maturitate. Pentru ca ființele omenești să poată fi părtașe naturii divine, El a venit pe acest pămînt, și a dus o viață de perfectă ascultare.

Domnul Isus putea fi singur garant față de Dumnezeu, pentru că El era egal, deopotrivă cu Dumnezeu. El singur poate fi un mijlocitor între Dumnezeu și om; pentru că El posedă atît natura umană cît și cea divină. Astfel Domnul Isus poate fi o garanție pentru ambele părți în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor prescrise. Ca Fiu al lui Dumnezeu, El se constituie garant pentru noi, față de Dumnezeu, iar ca Cel ce este Cuvîntul cel Veșnic, ca Unul deopotrivă cu Tatăl, El ne asigură de iubirea Tatălui față de cel ce crede în cuvîntul făgăduinței Sale. Cînd Dumnezeu ne-a asigurat de gîndurile Sale imutabile de pace, El a dat pe singurul Său Fiu ca să devină ca unul din familia umană, și să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească, ca o dovadă și o făgăduință în același timp că Dumnezeu Își va împlini Cuvîntul Său.

Dar în timp ce Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește despre na-

CĂTRE EVREI

tura umană a Domnului Isus, atunci când a poposit în lumea noastră, el vorbește de asemenea în mod hotărât cu privire la pre-existența Sa. Cuvîntul, a existat ca Ființa Divină, chiar ca veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, în unire și într-o perfectă unitate cu Tatăl Său. Din veșniciei El a fost Mijlocitorul legămîntului, Unul în care toți, atît Iudei cît și Neamuri, dacă ei îl primeau, aveau să fie binecuvîntați. Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu. Mai înainte ca îngeri sau oamenii să fie aduși la existență, Cuvîntul era cu Dumnezeu și... era Dumnezeu.

Lumea a fost făcută prin El, și nimic din ceea ce există n-a fost făcut fără El. Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, atunci El există mai înainte de „toate lucrurile“. Cuvîntul rostit în legătură cu această problemă este așa de categoric încît nimeni nu trebuie să rămînă, în îndoială. Domnul Isus era în mod esențial Dumnezeu și aceasta în sensul cel mai înalt. El a fost din veșnicie cu Dumnezeu, Dumnezeu peste tot, pururi binecuvîntat.

Domnul Isus Hristos, divinul Fiu al lui Dumnezeu, există din veșnicie, ca o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El era slava neîntrecută a cerului. El era Comandantul oștilor cerești și omagiul adorării îngerilor era primit de El ca un drept al Său.

Există multă lumină și slavă în faptul că Domnul Hristos a fost una cu Tatăl mai înainte ca temelia acestei lumi să fie

pusă. Aceasta este lumina ce strălucește într-un loc întunecos, făcînd-o să strălucească de slavă divină, originală. Acest lucru infinit, tainic în sine, explică alte taine și alte fapte, altfel de neexplicat, în timp ce este însă învăluit într-o lumină de nepătruns și de care nu te poți apropia.

Minunată această natură a Sa — Dumnezeu și Om ! El ar fi putut să ajute naturii Sale omenești ca să reziste invaziei lăuntrice a bolii, revărsînd din natura Sa divină vitalitate și vigoare nesupusă bolii, stricăciunii, asupra naturii Sale omenești. Dar El S-a umilit pe Sine pînă a luat asupra-Și natura omenească, cu toate consecințele acestui act al iubirii divine. El a făcut lucrul acesta ca să se împlinească Cuvîntul făgăduinței divine ; și Planul de Mîntuire a început să fie adus la îndeplinire de către Fiul lui Dumnezeu, cunoscînd bine orice pas al umilinței Sale, cum și faptul că El trebuia să coboare spre a face expiere pentru păcatele noastre. Ce umilință a fost aceasta ! Ea a uluit pe îngeri. Limba nu va putea niciodată să descrie acest lucru ; imaginația nu îl poate cuprinde. Cuvîntul cel veșnic a consimțit să devină trup omenesc, cerul, Dumnezeu, a devenit Om ! Aceasta a fost o umilință minunată.

Domnul Isus — n-a considerat ca un lucru de apucat a fi egal cu Dumnezeu. Pentru că numai divinitatea singură putea fi eficientă în reabilitarea păcătoșului după mușcătura plină de

venin a șarpelui, căci Dumnezeu însuși în Singurul Său Fiu, Și-a luat asupra-Și natura umană, și în slăbiciunea naturii umane a susținut caracterul lui Dumnezeu, apărînd și reabilitînd Legea Sa cea sfîntă în toate particularitățile ei, acceptînd în dreptul Său sentința miniei și a morții în locul fiilor oamenilor. Ce gînd și ce realitate uimitoare este aceasta, pentru fiii credinței !

În El era viața ; și viața era lumina oamenilor. Nu era vorba de viața fizică, ci de viața veșnică, de nemurire, despre viața care este în mod exclusiv proprietatea — care aparține lui Dumnezeu. Cuvîntul, care a fost cu Dumnezeu, și care era Dumnezeu, avea această viață. **Viața fizică este ceva pe care o primește și o are fiecare om.** Dar ea nu este veșnică, nu este nemuritoare ; căci Dumnezeu, dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu are nici un control asupra vieții sale. Dar viața Domnului Hristos era o viață neîmprumutată. Nimeni nu-l poate lua această viață. „Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau iarăși“ (Ioan 10,18). spunea El. În El viața era originală, neîmprumutată, nederivată. Viața o poate avea credinciosul și îi poate fi dată numai prin Isus Hristos. El nu o poate cîștiga ; ci ea îi este dată ca un dar, dacă va crede în Isus Hristos ca Mîntuitor al Său personal. „Și viața veșnică este aceasta : să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai tri-

mis Tu" (Ioan 17,3). Aceasta este fântina, izvorul vieții pus la dispoziția celor ce cred.

Mai înainte ca să fie Abraam, Eu sînt! Domnul Hristos este Fiul pre-existent și existent prin Sine — al lui Dumnezeu. Solia pe care El a dat-o lui Moise ca s-o transmită copiilor lui Izrael a fost: „Vei răspunde copiilor lui Izrael astfel: Cel ce se numește ‚Eu sînt‘, m-a trimis la voi!“ (Ex. 3,14).

Profetul Mica scrie despre El: „Și tu Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Izrael, și a cărei obîrșie se suie pînă, în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“ (Mica 5,2).

Prin Solomon El declară: „Domnul m-a făcut cea dintii dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pămîntul. Am fost născută cînd încă nu erau adîncuri, nici izvoare încărcate cu apă; am fost născută înainte de întinderea munților, înainte de a fi dealurile... Cînd a pus hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, cînd a pus temelile pămîntului, eu eram meșterul Lui, la lucru lîngă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucînd neîncetat înaintea Lui, jucînd pe rotocolul pămîntului și găsindu-mi plăcerea în fiili oamenilor“ (Prov. 8,22—25,29—31).

Vorbind despre pre-existența Lui, Domnul Hristos conduce gîndirea noastră înapoi, în veacurile imemorabile. El ne asigură că niciodată n-a fost vreun timp cînd El să nu fie într-o strînsă legătură și pîrtășie cu Dumnezeu cel veșnic. El, a cărui voce o ascultau atunci Iudeii, a fost cu Dumnezeu ca

Unul care a fost deopotrivă în ființă cu Tatăl.

Apostolul ne va atrage atenția, de la noi, la Autorul Mîntuirii noastre. El prezintă înaintea noastră cele două naturi ale Sale și anume divină și umană. Iată descrierea naturii divine: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu“ (Filip.2,6). „El, care este oglindirea Lui și întipărirea Ființei (persoanei) Lui“ (Evr.1,3).

Acum, iată descrierea naturii umane: „ci S-a dezbrăcat pe sine Insuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. Și fiind la înfățișare asemenea unui om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte“ (Filip.2,7,8). El de bună voie Și-a luat asupra-Și natura umană. A fost propriul Său act de voință, la care a consimțit de bună voie. El Și-a înveșmîntat natura Sa divină, divinitatea Sa, în haina naturii umane. În tot acest timp El a fost Dumnezeu, dar nu a apărut ca Dumnezeu. El Și-a acoperit demonstrarea dumnezeirii Sale, care cerea închinare și care trezea admirația universului lui Dumnezeu. În timp ce se afla pe pămînt El era Dumnezeu, dar El S-a dezbrăcat pe Sine de forma — de înfățișarea de Dumnezeu și în locul ei El a luat forma și înfățișarea unui om — El a umblat pe pămînt asemenea unui om. Pentru noi, El a devenit sărac, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să ne îmbogățim. El a lăsat la o parte slava și maiestatea Sa. El era Dumnezeu, dar pentru un timp El a renunțat la slava dumnezeirii Lui. Deși în sărăcie, pășea în mijlocul oamenilor, împărțind binecuvîntările Sale oriunde mergea El. La Cuvîntul Său, legiuni de îngeri ar fi în-

conjurat pe Conducătorul lor, închinîndu-Se Lui. Dar El a pășit pe pămînt fără a fi recunoscut ca atare de creaturile Sale, fără să mărturisească aceasta — în afară de cîteva excepții. Atmosfera era poluată de păcat și blestem, în loc să se audă înnuri de laudă. Partea Sa a fost sărăcia și umilința. Mergînd încoace și încolo în aducerea la îndeplinire a lucrării Sale, de a da pe față compasiune, milă, de a vindeca pe bolnavi, de a înălța pe cei dezamăgiți, rar, foarte rar cîte o voce Il numea „Ferice“ rostind asupra-I o binecuvîntare, iar un popor întreg trecea pe lîngă El cu dispreț.

Să punem în contrast acestea cu bogățiile slavei, a laudelor ce izbucneau de pe buzele nemuritoare, a milioanelor de voci din universul lui Dumnezeu pline de bogăția înnurilor de slavă și adorare ce I se aduceau Lui; Fiului slăvit al lui Dumnezeu. Dar El S-a umilit pe Sine și a luat asupra Sa natura noastră muritoare. Ca un membru al familiei omenești El a devenit muritor, dar ca Dumnezeu, El era izvorul vieții pentru lume. El ar fi putut — în persoana Sa divină — să se împotrivească morții și să refuze a se supune puterii ei; dar El nesilit de nimeni Și-a dat viața, pentru ca făcînd astfel, să poată da viață și să aducă nemurirea la lumină. El a purtat păcatele lumii și a suferit pedeapsa care s-a prăvălit ca un munte asupra sufletului Său divin — El Și-a dat viața Sa ca jertfă, ca păcătosul să nu moară veșnic. El... a murit, nu pentru că a fost obligat să moară, ci prin voința Sa proprie. Aceasta a fost în adevăr umilință. Întreaga comoară a cerului a fost revărsată în-

Continuare la pag. 18

Legătura dintre credință și viață!

Dacă credința biblică este pentru noi credincioșii în totul justificată, fiind întemeiată pe argumente, nu e mai puțin adevărat că ea nu se mărginește numai la recunoașterea adevărilor morale ci se extinde și asupra trăirilor sufletești și a conduitei credinciosului. Credința are de a face cu sentimentele, dorințele, și faptele noastre.

Credința e „o încredere“ — un amestec de convingeri și atitudini sufletești. În sufletul credinciosului, se trezesc sentimente de admirație, respect, iubire și atașament. El se simte asemenea unui copil ce se reazemă cu încredere la pieptul mamei sale iubitoare, care-i șterge cu duiosie lacrimile și-i alungă temerile. (Isa. 49,10.15).

Cel dintii beneficiu pe care-l aduce sufletului celui păcătos credința, este eliberarea sa de povara vinovăției ce-l apasă. Trezit de credință la realitate, păcătosul ajunge să-și vadă păcatul și grozăvia lui. Constată în propria sa fire „legea păcatului și a morții“ (Rom. 8,1), un ansamblu de porniri și pre-dispoziții spre păcat care „se

luptă împotriva legii primite de mintea sa și îl ține rob legii păcatului" (Rom. 7,23) și care, cu toate străduințele depuse, nu poate fi invinsă. Dar tot prin credință el află că : „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară". Biblia îl învață că „toți (oamenii) au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți fără plată prin harul Său, prin rîscumpărarea care e în Hristos Isus" (Rom. 3,23,24), dar că : „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească de orice nelegiuire". 1 Ioan 1,9. Fiindcă „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn", „a fost străpuns pentru păcatele noastre... fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilile lui sîntem tămăduiți". 1 Petru 2,24 ; Isa. 53,5.

Cel păcătos este uimit și încîntat. Fiul lui Dumnezeu i-a luat vina, pentru ca în loc să primească plata păcatului, adică moartea, cum merita, să primească „darul fără plată, al lui Dumnezeu" adică viața veșnică. Rom. 6,23. O adîncă părere de rău îi umple inima dîndu-și seama că păcatele sale au făcut necesară moartea Fiului lui Dumnezeu. Însufînd după o altă viață, le mărturisește cu dezgust și le leapădă cu scîrbă. Atunci, o voce delicată șoptește duios sufletului său : „Îndrăznește, fiule ! Păcatele îți sînt iertate !"

Pacea sufletului ia astfel locul dezamăgirii, bucuria, locul întristării și amărăciunii produse de păcat ! „Acum nu mai este, pentru el, nici o osîndire" fiindcă el „nu mai trăiește după îndemnurile firii ci după îndemnurile Duhului". „Legea Duhului de viață în Hristos, l-a izbăvit de legea păcatului și a morții". Porunca Legii lui Dumnezeu ajunge astfel să fie împlinită în el care a murit față de păcat și e viu pentru neprihănire. Rom. 8,1.2.4. Astfel, fiind „socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos". Rom. 5,1.

Dar felul în care Dumnezeu conduce pe copiii Său nu corespunde întotdeauna cu așteptările lor. Aceasta poate da naștere la serioase nedumeriri și să ne aducă la pragul necredinței. „Erau să-mi alunece pașii", spunea un bărbat într-o asemenea împrejurare. Ps. 73,2. Cauza acestor nedumeriri trebuie căutată, nu în procedeul lui Dumnezeu ci în limitele noastre de a-L înțelege. Golgota ne învață că El nu poate lucra decît spre cel mai mare bine al nostru. Iată, în această privință, o perla biblică : „Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge căci este mare în tărie, dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frînge". Iov. 37,23. „Dumnezeu nu conduce altfel pe copiii Săi de cum ar alege chiar ei să fie conduși dacă ar cunoaște de la început sfîrșitul și slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună lucrători cu El".

Din acest motiv credinciosul, supus greșelii, trebuie să se plece în ascultare și încredere în fața Celui Nemărginit și desăvîrșit, asemenea unui copil care recunoaște că tatăl său știe mai bine decît el ce este spre fericirea lui.

Animat de credință, David spunea : „Cu Dumnezeul meu sar peste zid... mă năpustesc asupra unei oști înarmate". 2 Sam. 22,30. Să luăm două exemple de credință care sfidează aparențele :

„Suie-te de mîncă și bea, căci se aude vuiet de ploaie", spuse Ilie lui Ahab (1 Imp. 18,41). Suprafața pămîntului era transformată în cenușă și aerul era îmbibat cu un praf înecăcios. Colinele și văile erau despuiate de verdeață iar copacii jefuiți de podoabele lor, semănau cu niște schelete înrădăcinate ce îndreptau spre cerul nemilos rugă desperate. Un peisaj dezolant te întîmpina ori încotro îți îndreptai ochii umplînd sufletul de groază și de presimțiri sumbre. Trei ani și jumătate nu căzuse nici o picătură de ploaie sau rouă. Cea mai mare parte din animale muriseră, iar dumbăvile, în care Izraelul apostaziat își săvîrșea ritualurile lor păgi-

nești, nu mai păstrau nici o amintire despre frumusețea lor încîntătoare de pe vremuri. Pe cer nu se putea vedea nici un petec de nor care să stingherească cu ceva revărsarea crudă a razelor de soare peste pămîntul pîrjolit.

Și totuși, Ilie declară : „Se aude vuiet de ploaie". Era manifestarea credinței ce sfidează aparențele. Dumnezeu îi descoperise că lucrurile se vor întîmpla astfel și el nu putea pune la îndoială Cuvîntul care niciodată n-a dat greș. Dar abia după șapte rugăciuni, în timpul cărora credința lui Ilie fu greu încercată, apără și semnul care-i îndreptătea credința : „un mic nor... ca o palmă de om" (1 Imp. 18,44), care a acoperit în scurtă vreme țara Izraelului redeșteptat la recunoașterea adevăratului Dumnezeu, uđînd din belșug însetata-i glie. Ce minunată credință !!! De fapt, credinciosul nu-și merită numele dacă nu e „deplin încredințat că El (Dumnezeu) ce făgăduiește, poate să și împlinească". Rom. 4,21.

Vă rog să urmăriți un alt exemplu de credință similară : „Elisei a zis :... „Așa vorbește Domnul : mîine la ceasul acesta se va vinde la poarta Samariei o măsură de floare de fînă cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu". 2 Imp. 7,1. Din cauza asediului sirian, în Samaria era o foamete îngrozitoare. Foamea a anihilat instinctul matern determinînd femeile să se hrănească din carnea propriilor lor odrasle (vezi 2 Imp. 6,24-30). În asemenea condiții profeția lui Elisei părea o absurditate. Obiecțiunea făcută de călărețul regelui („Chiar dacă ar face Dumnezeu ferestre în cer, cum s-ar putea întîmpla un asemenea lucru ?") era în totul justificată, din punct de vedere omenesc. Și totuși „s-a vîndut o măsură de floare de fînă cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu, după cuvîntul Domnului". 2 Imp. 7,16. Ce se întîmplase ? Un zgomot îngrozitor s-a auzit în tabăra siriană, agresorii fug înapăimînțați despresurînd cetatea și lăsînd în urmă pradă bogată. Anunțați fiind, oamenii din ce-

tate dau buzna găsind din belșug hrană, îmbrăcăminte și bani. Ce minunat! Acolo unde noi nu vedem nici o posibilitate, Domnul are o mie. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire“. Evrei 10,35.

Cînd credinciosul știe că un scop pe care-l urmărește este în acord cu voința lui Dumnezeu, îl urmărește cu consecvență, fără să se lase descurajat de împrejurări oricît de ostile. Așa a făcut femeia siro-feniciană căreia Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum vorești“. Mat. 15,28.

Primind chipul spiritual al Divinității, în credincios se instalează armonia și echilibrul sufletesc, un profund atașament și o dulce prietenie cu

Salvatorul său. Lucrul de care se teme el cel mai mult este să nu-L întristeze în vreun fel. Îl dorește așa cum dorește cerbul izvoarele de apă (Ps. 42,1) și preferă necazurile în compania Lui, în locul plăcerilor și bucuriilor vieții fără El (Evr. 11,25).

În grele suferințe el poate spune: „Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Domnul va fi pururea stîncă inimii mele și partea mea de moștenire... Cît pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu. Pe Domnul Îl fac locul meu de adăpost“. Ps. 73,26.28. Chiar cînd cei mai apropiați ai săi nu-l înțeleg, el totuși poate spune: „Răscum-părătorul meu este viu și se va ridica la urmă... Chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea

totuși pe Dumnezeu“. Iov 19, 25.26.

În tot ce-l înconjoară, credinciosul vede iubirea înțelepciunea și nemărginita putere a Creatorului. Cerul instelat și planetele ce se rostogolesc în spațiu cu o precizie uimitoare, delicata și plîpînda floare de la rădăcina stejarului falnic, dealurile însorite și văile umbroase, minunile vieții și legile naturii, toate acestea constituie obiecte de contemplare și admirație pentru mintea lui înmărmurită, vorbindu-i despre „însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu“, devenit acum prietenul său cel mai dorit.

Convingerile sale dau un sens înalt vieții, proiectîndu-i fiecare acțiune pe fondul veșniciei. Tot ce trebuie să facă e important pentru el și activitatea sa devine mai eficientă: la muncă, în societate și în viața particulară. E optimist și răbdător, făcînd tot ce poate mai bine pentru fericirea semenilor săi, chiar dacă nu-i împărtășesc convingerile, fiindcă sint fii ai aceluiași Tată. Este un bun patriot și cetățean, respectînd și iubind în același timp pe toți oamenii.

Credința are deci și o latură practică, stimulînd voința în mobilizarea întregii ființe pentru fapte și acțiuni în acord cu convingerile. El știe că „nu cei ce aud Legea vor fi socotiți neprihăniți ci cei ce împlinesc Legea“ (Rom. 2,13) și că „credința fără fapte este zadarnică“ (Iac. 2,20). De aceea își va da „toate silințele pentru a uni cu credința, fapta“, a fi „fără prihană, fără vină“, „desăvîrșit după cum, și Tatăl... este desăvîrșit“, „sfînt în toată purtarea“. 2 Petru 1,5; 3,14; Mat. 5,48; 1 Petru 1,15.

Credinciosul a fost învățat că corpul, mintea și sufletul său aparțin de acum lui Dumnezeu și deci trebuie păstrate în cea mai bună stare posibilă pentru a-L putea iubi pe Dumnezeu „cu toată inima... sufletul... cugetul și puterea... și pe aproapele ca pe sine“ (Luca 10,27), dezvoltînd în acest scop la maximum fiecare facultate de care dispune și luptînd în același timp împotriva tuturor defecte-

lor și înclinațiilor rele, moștenite sau dobândite.

Nu teama de pedeapsă sau dorința de răsplată îl determină pe credincios în primul rînd să se supună lui Dumnezeu, ci înalta apreciere pe care el o dă principiilor Sale de viațuire, convingerea că voința Sa reprezintă un înalt mod de a-ți trăi viața spirituală și că numai pe această cale se poate ajunge la adevărata fericire și poți fi o adevărată binecuvîntare pentru alții. Iubirea supremă față de Dumnezeu și dragostea fără discriminare față de oameni, este motivul și deci, promotorul acțiunilor sale. El „își găsește plăcerea în Legea Domnului“. Ps. 1.2.

Sentimentul datoriei împlinite reprezintă cea mai înaltă satisfacție pentru creștin. Ca și Isus, el poate spune : „Imi place să fac voia Ta Dumnezeule“. „Mîncarea Mea este să fac voia Tatălui Meu și să împlinesc lucrarea Lui“. Ps. 40,8 ; Ioan 4.34.

În fața greutăților, el nu dă înapoi. Orice obligație înscrisă de Dumnezeu în programul său, e o nouă provocare la rugăciune, consacrare și acțiune. El nu se încrede prea mult în puterile sale naturale, ci se încrede în harul lui Dumnezeu, lepădîndu-se de sine și urmîndu-l în ascultare.

O asemenea credință l-a determinat pe Avraam să-și părăsească rudele, țara, viața confortabilă ; să ducă o viață de pelerin și să-și sacrifice propriul său fiu la cererea lui Dumnezeu în ciuda iubirii ce i-o purta și a marilor speranțe legate de el. Noe își cheltuiește întreaga avere și energie pentru construirea corăbiei în mijlocul disprețului, batjocurii și necredinței contemporanilor. „Prin credință Moise, cînd s-a făcut mare n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului“. Evr. 11, 24.25. El n-a ezitat să schimbe „comorile Egiptului“ cu „ocara lui Hristos“.

MOLDOVAN ARON

EPISTOLA CĂTRE EVREI

Continuare de la pag. 14

tr-un singur dar, spre a salva pe cel căzut sub păcat. El a adus în natura Sa umană toate energiile dătătoare de viață de care ființele umane au nevoie și pe care trebuie să le primească.

Dar deși slava divină a Domnului Hristos a fost pentru un timp acoperită de natura umană pe care Și-a asumat-o, totuși El n-a încetat a fi Dumnezeu atunci cînd a devenit om. Natura Sa umană, n-a luat locul naturii divine, și nici natura Sa divină, n-a luat locul celei umane. Aceasta este taina dumnezeirii. Cele două expresii — uman și divin, erau în Hristos, strînse și inseparabile una, și totuși ele aveau o individualitate distinctă. Deși Domnul Hristos S-a umilit pe Sine spre a deveni om, dumnezeirea era încă un atribut al Său. Dumnezeirea Lui nu putea fi pierdută în timp ce El stătea cu credințioșie și fermitate loial față de lucrarea mîntuirii celor păcătoși. Înconjurat de necazuri, suferinți și poluare morală, disprețuit și respins de poporul căruia îi fusese transmise oracolele cerului, Domnul Isus a putut vorbi totuși despre Sine, ca despre Fiul omului din ceruri. El a fost gata să-Și reia gloria Sa divină, atunci cînd lucrarea Sa pe pămînt s-a încheiat.

Contemplînd întruparea Domnului Hristos în corp omenesc, rămînem consternați în fața tainei insondabile, pe care mintea noastră umană nu o poate cuprinde, n-o poate înțelege. Cum vom putea măsura distanța

dintre Dumnezeu cel Atotputernic și pruncul neajutorat ? Și totuși Creatorul lumilor, El în care se găsea plinătatea întrupată a dumnezeirii, era manifestat în pruncul din iesle ; cu mult mai presus decît orice inger, egal cu Tatăl în demnitate și slavă și totuși purtînd haina naturii umane. Divinitatea și omenescul erau în mod tainic combinate, Dumnezeu și omul au devenit una. În această unitate noi găsim speranța celui căzut sub povara păcatului. Privind asupra Domnului Hristos în natura Sa umană, noi privim la Dumnezeu și vedem în El strălucirea Slavei Sale, expresia sau întipărirea Ființei Lui.

Ca Legiuitor, Domnul Isus a exercitat autoritatea lui Dumnezeu. Poruncile și deciziile Sale au fost susținute de către suveranitatea tronului cel veșnic. Slava Tatălui a fost descoperită în Fiul. Domnul Hristos a făcut să se manifeste caracterul Tatălui. El a fost atît de perfect legat de Dumnezeu, atît de complet cuprins în lumina Sa cuprinzătoare, încît cel care a văzut pe Fiul, a văzut pe Tatăl. Vocea Lui a fost ca vocea Tatălui.

În Domnul Hristos, natura divină și natura umană erau combinate. Divinitatea n-a fost degradată de natura umană ; divinitatea Și-a păstrat locul ei, dar natura umană, prin faptul că era unită cu natura divină a rezistat celor mai puternice încercări ale ispitei din pustie.

D. POPA

HRISTOS — NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Domnul, neprihănirea noastră, este soția cea sublimă scoasă în evidență în Sfintele Scripturi. În oricât de diferite forme și expresii în care această solie ar fi expusă sau prezentată, cu toate acestea, totdeauna, din oricare punct s-ar pleca, tema centrală, dominantă, este : Domnul neprihănirea noastră.

Raportul biblic cu privire la creațiune dă pe față minunata înțelepciune și putere a Domnului Isus Hristos, prin Care toate lucrurile au fost făcute. Colos. 1,14-16. Păcatul primului Adam, cu toate teribilele lui urmări, este relatat pentru ca Isus Hristos, ultimul Adam, să fie primit ca Răscumpărător și Restaurator. Rom. 5, 12-21. Moartea cu toate ororile ei, ne este prezentată pentru ca Domnul Isus să fie înălțat și proslăvit ca sădător al vieții. 1 Cor. 15,22. Dezmăgirile, necazurile și tragediile acestei vieți, sînt redete, pentru ca Domnul Isus Hristos să fie căutat de oamenii credinței ca mare Mîngietor și Salvator. Ioan 16,33. Fieea noastră păcătoasă, este prezentată în culori întunecoase, pentru ca în credință să apelăm la Domnul Isus pentru curăție și chiar în fapt să fie pentru noi „Domnul neprihănirea noastră“.

Așa dar, de la un capăt la celălalt al Cărții Sfinte — fiecace fază a adevărului expus, arată într-un fel spre Isus Hristos ca fiind neprihănirea noastră.

Însă neprihănirea, ca un subiect deosebit, bine definit, de o importanță deosebită, ocupă un loc vast în Cuvîntul lui Dumnezeu. Izvorul acestei neprihăniri, natura ei, posibilitatea de a fi primită de păcătoși și condițiile în care ea poate fi păstrată, toate acestea sînt scoase în evidență cu mare claritate în acest original și autoritar Manual ceresc despre neprihănire.

Despre izvorul neprihănirii citim : „Tu Doamne ești drept“, Dan. 9,7. „Domnul este drept în toate căile Lui“. Ps. 145,17. „Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu“. Ps. 36,6. „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică“. Ps. 119,142. „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea“. Ps. 11,7. „Domnul este drept, în El nu este neleguire“. Ps. 92,15.

Cu privire la natura neprihănirii, Sfintele Scripturi sînt pentru noi cît se poate de explicite. Ea este scoasă în evidență ca fiind chiar opusul păcatului și este unită cu sfințenia sau evlavia. „Veniți-vă în fire, cum se cuvine și nu păcătuiți“. 1 Cor. 15,34. Acest text, într-o altă traducere sună astfel : „Treziți-vă la neprihănire și nu păcătuiți“. „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul“. Efes. 4,22-24. „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în nehrîhănire și în adevăr“. Efes. 5,9. „Caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea“. 1 Tim. 6,11. „Orice neleguire este păcat“. 1 Ioan 5,17.

Probabil că declarația cea mai inspiratoare și mai frumoasă din tot Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la neprihănire, este aceea cu privire la Domnul Isus Hristos : „Tu ai iubit neprihănirea și ai urît neleguirea : de aceea Dumnezeu, Dumnezeuul Tău Te-a uns cu undelemn de bucurie mai presus decît pe semenii Tăi“. Evr. 1,9. Aceasta situiază neprihănirea ca fiind antiteza, contrastul direct al neleguirii sau al păcatului.

Astfel, Cuvîntul Evangheliei declară că Dumnezeu este izvo-

rul neprihănirii și că această neprihănire este una din sfințele Sale atribute divine.

Suprema întrebare de cea mai profundă importanță pentru noi, este aceea cu privire la legătura noastră personală cu această neprihănire. Există neprihănire — în vreo măsură oarecare — înăscută în natura noastră omenească ? Dacă da, cum poate fi cultivată și dezvoltată ? Dacă nu, este atunci vreo cale de a o obține ? Dacă da, prin ce mijloace și cînd ?

Pentru cel neluminat de Cuvîntul lui Dumnezeu, aceasta este o problemă mare, grea, de neînțeles. În dorința de a o rezolva, păcătosul a „căutat multe soluții“. Însă nesiguranța și confuzia cu privire la legătura noastră cu neprihănirea lui Dumnezeu sînt cu totul neneesare, deoarece adevărata situație este clar arătată în Cuvîntul Adevărului.

Sfintele Scripturi declară că „toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Rom. 3,23, că noi sîntem „pămîntești, vinduți robi păcatului“ (Rom. 7,14) ; și că în noi „nimic bun nu locuiește“. Rom. 7,18 ; și în sfîrșit că noi „am ajuns plini de orice fel de neleguire“. Rom. 1,29. Aceasta răspunde, în mod clar, la întrebarea dacă, în vreo măsură oarecare, există neprihănire în natura noastră omenească. Desigur că nu există. Din contră, natura noastră omenească este plină de neleguire.

Dar în acest Cuvînt al Evangheliei noi găsim vestea cea bună că Dumnezeu a prevăzut o cale prin care să fim curățiți de neleguirea noastră și să fim îmbrăcați și umpluți cu perfectă Sa neprihănire. Noi găsim că această măsură de precauție era luată și i s-a descoperit lui Adam de îndată ce el a căzut din starea sa sfîntă și înaltă. Această măsură plină de indu-

rare a fost înțeleasă și primită de bărbații și femeile căzute în păcat, chiar de la începutul păcatului. Acest lucru îl aflăm din următoarele mărturii raportate în Sfintele Scripturi.

1. În una din predicile Sale, Domnul Isus Se referă la al doilea fiu al lui Adam și vorbește despre el ca fiind „drep-
tul Abel“. Mat. 23,35. Iar Pavel declară că Abel, „a primit mărturia că este neprihănit“. Evr. 11,4.

2. „Domnul a zis lui Noe : „Intră în corabie tu și casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni“. Gen. 7,1. Și iarăși : „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui : Noe umbla cu Dumnezeu“. Gen. 6,9.

3. „Abraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“. Rom. 4,3.

4. „A scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat... (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite)“. 2 Petru 2,7,8.

5. Despre Zaharia și Elisabeta, care trăiau chiar înainte de nașterea Domnului Isus, se spune : „Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduile Domnului“. Luca 1,6.

6. Apostolul Pavel declară că neamurile cărora el le predicase Evanghelia „au căpătat neprihănirea“. Rom. 9,30 : 6,17—22.

Astfel se vede că de la făgăduința făcută lui Adam și pînă la încheierea vremurilor apostolice, au existat, în tot acest timp, bărbați și femei care au primit neprihănirea lui Dumnezeu și au avut mărturia că viața lor era plăcută Domnului.

În ce condiții s-a obținut aceasta ?

Cum s-a realizat aceasta ? În ce condiții a fost lucrată această minunată transformare ? S-a realizat aceasta pentru că vremurile și împrejurările în care trăiau acești bărbați și femei erau favorabile neprihănirii ? Sau au fost cumva datorită calităților superioare și speciale

innăscute în aceia care au atins culmile evlaviei ?

Toate mărturiile vremurilor și ale credincioșilor, dau un răspuns negativ. Ei erau oameni cu aceeași natură ca a noastră și atmosfera din jurul lor „chinu-a“ în toate zilele sufletul lor neprihănit. 2 Petru 2,7,8. Și au obținut valoroasa binecuvîntare a neprihănirii pe acea cale, singura cale, care a fost și e posibilă pentru orice ființă omească de a o dobîndi de cînd Adam a păcătuit.

Căi de a ajunge neprihănit i se acordă o mare importanță în Noul Testament. Cea mai clară și completă expunere se găsește în epistola apostolului Pavel către Romani. Chiar de la începutul argumentării sale, apostolul declară : „Căci mie nu îmi este rușine de Evanghelia lui Hristos : deoarece ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede... deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință, după cum este scris : „Cel neprihănit va trăi prin credință“. Rom. 1,16,17.

Așa dar, Evanghelia este cea care descoperă perfectă neprihănire a lui Dumnezeu. De asemenea, Evanghelia descoperă calea prin care neprihănirea poate fi obținută de cei păcătoși și anume prin credință. Acest fapt este prezentat pe larg în următoarea declarație :

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege despre ea mărturisesc Legea și proorocii și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred în El“. Rom. 3,20—22.

În prima parte a acestei declarații, apostolul arată rolul pe care îl are legea în problema îndreptării. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“ : cunoștința deplină a păcatului și nu salvarea din păcat. Legea arată păcatul. Făcînd acest lucru ea declară întreaga lume ca fiind vinovată înaintea lui

Dumnezeu. Însă Legea nu poate salva din păcat. Nici un efort din partea păcătoșului de a asculta de Lege nu poate să-i șteargă vina sau să-i aducă, neprihănirea lui Dumnezeu.

Această neprihănire, declară apostolul Pavel : „vine prin credința în Isus Hristos... Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui ; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu“. Rom. 3,22—25.

Prin credința în singele Domnului Hristos toate păcatele celui credincios sînt șterse iar neprihănirea lui Dumnezeu este pusă în locul lor, fiind atribuită credinciosului. O, ce schimbare minunată ! Ce manifestare a harului și dragostei divine. E vorba de omul născut în păcat. Așa cum spune Pavel : „el este plin de orice fel de nelegiuire“. Moștenirea sa, în ce privește păcatul, este cea mai rea posibilă. Într-un mod minunat, dragostea lui Dumnezeu ce strălucește de la crucea de la Golgota atinge inima acestui om. El se predă, se căiește, își mărturisește păcatele și prin credință apelează la Domnul Hristos ca Mîntuitor al său. Toate păcatele sale îi sînt iertate, vina sa este ștearsă, el este socotit neprihănit și stă acceptat, îndreptățit în fața Legii divine.

După ce a făcut aceste declarații puternice și clare cu privire la calea de a fi făcut neprihănit, apostolul ilustrează apoi adevărul afirmat printr-un caz concret. El ia ca exemplu experiența lui Abraam .

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Abraam ?“ Rom. 4,1.

Anticipînd răspunsul său, noi răspundem : Avraam aflase neprihănirea. Însă cum — pe ce cale ? Apostolul Pavel ne spune :

„Dacă Abraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu“. Rom. 4,2.

A fi făcut neprihănit prin fapte este o sugestie, o propunere — dacă s-ar putea așa

ceva. Este aceasta calea prin care să se obțină neprihănirea ?

„Căci ce zice Scriptura ? „Abraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. Rom. 4,3.

Această declarație stabilește pentru totdeauna calea prin care Abraam a obținut neprihănirea lui Dumnezeu. A fost — nu prin fapte, ci a fost prin credință.

Calea lui Abraam, singura cale.

După ce a lămurit întrebarea cu privire la felul cum Abraam a obținut neprihănirea lui Dumnezeu, apostolul Pavel continuă să arate că aceasta este singura cale prin care se poate obține neprihănirea.

„Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire”. Rom. 4,5.

Ce bunățate ! Ce mare compasiune ! Domnul, care este „neprihănit în toate căile Sale”, oferă perfectă Sa neprihănire oricărui care va crede ce spune El. Să citim din nou : „Celui ce nu lucrează, ci crede în El... credința, i-a fost socotită ca neprihănire”. Rom. 4,9.

Atât de importantă este această cale a neprihănirii pe care apostolul continuă, în întreg acest capitol, să o expună, să o repete și să insiste pentru ca toți să înțeleagă ceea ce el explică atât de clar în câteva cuvinte. Iată câteva din afirmațiile sale :

„Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit”. Rom. 4,6.

„Căci zicem că lui Abraam credința” i-a fost socotită ca neprihănire. Rom. 4,9.

„Deplin incredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire” ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor

noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”. Rom. 4,21—25.

Această afirmație este valabilă pentru orice vreme, ea îl scoate din păcat, de sub vină și condamnare și-l duce la neprihănire și izbăvire. Această susținere corespunde cu toate celelalte afirmații ale Scripturii privind această mare problemă de a fi făcut neprihănit.

Aceste trei cuvinte „Îndreptățire prin Credință” exprimă pentru oamenii credinței cel mai minunat fapt pe care mințea noastră îl poate înțelege. Ele exprimă cel mai mare dar pe care Bunul Dumnezeu, din nemărginita Sa bogăție îl poate oferi. Marele fapt exprimat prin această expresie din trei cuvinte, a fost studiat, a fost expus și a bucurat credincioșii de-a lungul veacurilor trecute, și pînă astăzi.

Analizînd aceste afirmații, constatăm :

Că legea lui Dumnezeu cere neprihănire de la toți cei care sînt sub jurisdicția ei. Dar prin păcătuire toți au devenit neîn stare de a da pe față neprihănirea pe care o cere Legea. Și atunci ce trebuie să facă cel păcătos ? Păcătuirea sa față de Legea cea dreaptă a lui Dumnezeu l-a făcut prihănit. Faptul acesta l-a pus sub condamnarea acestei Legi. Fiind condamnat, pedeapsa pentru neascultarea sa trebuie executată. El este sub o condamnare pe care el niciodată nu o poate îndepărta. El stă în fața unei pedepse de care el niciodată nu poate să scape. Ce poate să facă el ? Este vreo cale de ieșire din această situație întunecoasă, deznădăjduită ? Da, este.

„Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El”. Rom. 3,21,22.

Aceste cuvinte arată modul de a îndeplini cerințele Legii, și declară accentuat că singura cale de a se conforma întocmai este, „prin credință”. Legea cere ascultare, cere fapte bune

în timpul vieții. Cum pot fi astfel de cerințe îndeplinite prin credință în locul faptelor ? Răspunsul este dat în cuvinte clare : „Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu l-a rînduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui ; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu”. Rom. 3,24,25.

Ce minunată rezolvare a problemei păcatului. Numai veșnicul Atotștiutorul și milostivul nostru Tată ceresc a putut să prevadă o astfel de rezolvare. Numai scrierile inspirate au putut descoperi acest lucru. Și această cale de a face dintr-un păcătos prin credință un om neprihănit, se găsește numai în Sfînta Evanghelie a Domnului nostru Isus Hristos.

„Prin credință el (păcătosul, care a păcătuit atât de grav și a ofensat pe Dumnezeu) poate să prezinte lui Dumnezeu meritele lui Isus Hristos și Dumnezeu trece ascultarea Fiului Său în contul păcătosului. Neprihănirea Domnului Hristos este acceptată în locul decăderii celui păcătos.

Domnul Isus Hristos a venit în această lume ca Răscumpărător al nostru. El deveni înlocuitorul nostru. El luă locul nostru în lupta cu Satana și cu păcatul. El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar niciodată nu a păcătuit. El a iubit neprihănirea și a urît nelegiuirea, Viața Sa de perfectă ascultare, a satisfăcut cele mai înalte cerințe ale legii. O, dar uimirea și minunția acestui lucru este că Dumnezeu a acceptat neprihănirea Domnului Hristos în locul decăderii noastre, a nelegiuirii noastre !

În această înțelegere divină, „Dumnezeu primește, iartă, îndreptățește... și iubește pe păcătos așa cum iubește pe Fiul Său”. Nu e de mirare că apostolul Pavel a declarat că dragostea lui Hristos a fost aceea care l-a susținut în lucrările sale grele și că el a considerat un mare privilegiu și

bucurie să sufere pierderea tuturor lucrurilor, pentru ca să poată câștiga pe Hristos și să stea îmbrăcat în neprihănirea Sa, care este atribuită păcătosului prin credință.

În acest fel se explică cum credința ia locul faptelor și este socotită neprihănire. Acest minunat lucru ar trebui să fie clar fiecărui credincios. Aceasta ne poate face în stare să ieșim din propriile noastre fapte, și să intrăm în credința statornică și liniștită, în ascultarea și neprihănirea Domnului Hristos. Acestea noi le putem prezenta lui Dumnezeu în locul fărâdelegilor noastre. Să primim cu voioșie iertarea și îndreptățirea acordată, și să trăim experiența păcii și a bucuriei pe care o astfel de tranzacție minunată ne-o poate aduce în inimile noastre.

„Deci fiindcă sintem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5,1.

A fost o mare întristare pentru Pavel că Izrael, neamul său după corp, a pierdut calea în mod atât de fatal. El a spus: „Pe când Izrael, care umbla după o lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Izrael n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte“. Rom. 9,31.32.

Pe de altă parte, „Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință“. Rom.9,30.

În final, apostolul își încheie expunerea sa asupra acestei sublimе teme cu aceste cuvinte de asigurare: „Ce zice ea deci? „Cuvîntul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta“. Și cuvîntul acesta este cuvîntul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire“. Rom. 10,8—10.

„Îndreptățirea prin Credință“ nu este o teorie. „Îndreptățirea prin Credință“ este o lucrare, o experiență. Este o supunere

în fața „neprihănirii lui Dumnezeu“. Este o schimbare a poziției păcătosului față de Dumnezeu și Legea Sa. Este o naștere din nou. Fără această schimbare nu poate fi nici o nădejde de iertare pentru cel păcătos, deoarece el va rămîne sub condamnarea Legii sfinte și de neschimbat a lui Dumnezeu, pedepsa teribilă cerută de Lege.

Așa dar, cît de esențial este ca noi să ajungem să cunoaștem, prin experiență pozitivă, această lucrare numită „îndreptățire“ prin credință“ care este înfăptuită, în inima și în viața noastră spirituală prin puterea lui Dumnezeu. Numai atunci noi putem rosti cu adevărat rugăciunea Domnului nostru, adresîndu-ne: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău“.

Acest nume este sfințit de îngerii din ceruri, de locuitorii lumilor necăzute. Cînd te rogi: „Sfințească-se Numele Tău“, tu ceri ca El să fie sfințit în lumea aceasta, sfințit în tine însuși. Dumnezeu te-a recunoscut înaintea semenilor și înaintea îngerilor ca fiind copilul Său. În fiecare faptă a vieții tale trebuie să se dea pe față Numele lui Dumnezeu. Această rugăciune îți cere să ai caracterul Său. Nu poți să sfințești Numele Său, nu poți să-L reprezîți în fața lumii, decît dacă în viața spirituală și în caracterul tău, reprezîți însăși viața și caracterul lui Dumnezeu. Aceasta poți să o faci numai prin primirea harului și a neprihănirii Domnului Isus Hristos“.

M. POPA

Prin două lucruri

Redacția

Evrei 6,18: „Pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte“.

Ca să putem înțelege bine cele ce apostolul Pavel dorește să ne spună în acest verset, să citim începînd de la versetul 13-18:

„Dumnezeu, cînd a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decît El, S-a jurat pe Sine însuși, și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvînta, și îți voi înmulți foarte mult sămînța“. Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobîndit făgăduința.

Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurămîntul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămîntarea hotărîrii Lui, a venit cu un jurămînt; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte“.

„Dumnezeu... a dat... făgăduința“. Prima făgăduință pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam cu privire la un moștenitor, a fost la puțin timp

după ce El i-a spus să iasă „din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta”. Gen. 12,1. Făgăduința era cuprinsă în cuvintele : „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta ; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvîntare” (Vers. 2). La data aceea, Avraam avea șaptezeci și cinci de ani (Vers. 4).

Anii treceau și Abraam continua să nu aibă copii. Dumnezeu veni din nou la el „într-o vedenie și a zis : „Abraame, nu te teme ; Eu sînt scutul tău și răsplată ta cea foarte mare”. Gen. 15,1. Abraam reaminti lui Dumnezeu că este tot fără de moștenitor, iar acum era puțină nădejde ca Sara să mai dea naștere vreunui copil și sugeră ideea că poate cineva născut în casa lui să fie numit ca moștenitor al său. Față de această sugestie, Dumnezeu răspunse : „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău”. Vers 4. Dumnezeu i-a înfățișat panorama cerului înstelat cerîndu-i să le numere, dacă era în stare. „Așa va fi sămînța ta. Abraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”. Vers. 5,6.

Totuși, Abraam nu era satisfăcut. Nu era împăcat în sufletul său și cînd întrebă pe Dumnezeu cum avea el să știe că în adevăr va moșteni pămîntul, Dumnezeu spuse : „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel”. „Abraam a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia ; dar păsările nu le-a despicat”. Vers. 8,10.

Acesta era un mod obișnuit în acele vremuri de a face un legămînt. Animalele erau luate, și erau tăiate în două de la cap la coadă apoi părțile erau așezate una în fața alteia la o anumită distanță una de cealaltă, iar părțile ce făceau legămînt se mișcau în porțiunea respectivă dintre bucățile animalelor jertfite (vezi Ieremia 34. 18,19).

Și astfel : „După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întunec adînc ; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.

Fumul ca dintr-un cuptor și flăcările erau simboluri ale prezenței lui Dumnezeu.

Cînd după alți ani Sara tot nu dădu naștere la vreun copil — și ea avea acum șaptezeci și cinci de ani — ea sugeră ideea că poate slujitoarea ei, Agar, va naște lui Avraam un copil și acest copil să fie moștenitorul său. Zece ani trecuseră de cînd Dumnezeu îi făgădui pentru prima dată că va avea un moștenitor și fără în-doială, Avraam și Sara au crezut că aceasta era calea prin care se va împlini făgăduința. Intre timp, Agar născu lui Avraam un copil, iar Avraam avea de acum optzeci și șase de ani.

Încă treisprezece ani mai trecură și Avraam era de acum în vîrstă de nouăzeci și nouă de ani, iar soția sa de optzeci și nouă. Atunci Dumnezeu vizită pe Avraam și-i spuse să nu mai numească pe soția sa Sarai, ci „numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvînta, și îți voi da un fiu din ea ; da, o voi binecuvînta, și ea va fi mama unor neamuri întregi ; chiar împărați de no-roade vor ieși din ea”. Gen. 17, 15,17.

Acesta era prea mult pentru Avraam și „s-a aruncat cu fața la pămînt și a rîs, căci a zis în inima lui : „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani ? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani” ? Vers. 17.

Dumnezeu a zis : „Cu adevărat nevastă-ta Sara îți va naște un fiu ; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legămîntul Meu cu el, ca un legămînt veșnic pentru sămînța lui după el. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvînta, îl voi face să crească, și îl voi înmulți neșpus de mult ; doisprezece voi ievozi va naște, și voi face din el un neam mare. Dar legămîntul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la

anul pe vremea aceasta”. Vers. 19-21.

Nu după mult timp Dumnezeu vizită din nou pe Avraam și întrebă de Sara. „Uite-o în cort, a răspuns el” Gen. 18,9. Și Dumnezeu reinnoi făgăduința : „La anul pe vremea aceasta Mă voi întoarce negreșit la tine, și iată că Sara, nevastă-ta va avea un fiu”. „Sara asculta la ușa cortului, care era înapoia lui. Avraam și Sara erau bătrîni, înaintați în vîrstă ; și Sarei nu-i mai venea rînduiala femeilor. Sara a rîs în sine, zicînd : „Acum, cînd am îmbătrînit, să mai am poftă ? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrîn”. Domnul a zis lui Avraam : „Pentru ce a rîs Sara, zicînd : Cu adevărat să mai pot avea copii eu, care sînt bătrînă ?” Este oare ceva prea greu pentru Domnul ? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu. Sara a tăgăduit și a zis : „N-am rîs”. Căci i-a fost frică. Dar El a zis : „Ba da, ai rîs”. Gen. 18,10-15.

„Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobîndit făgăduința”. Evr. 6,15. Douăzeci și cinci de ani a așteptat Avraam pînă ce făgăduința ce i-a fost făcută s-a împlinit și fiul făgăduinței se născu. Nu se poate spune că în tot acest timp, fie Avraam, fie Sara, au dat pe față prea multă credință. Este adevărat că la început Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta îi fu socotită ca neprihănire ; dar pe măsură ce timpul se scurgea, credința sa scădea din ce în ce mai mult și cu un an mai înainte de a se naște Isaac, ei au rîs atunci cînd Dumnezeu le reinnoi făgăduința.

Suprema încercare însă veni după ce Isaac creșcu.

„După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, și i-a zis : „Abraame ! Iată-mă”, a răspuns el. Dumnezeu i-a zis : „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac ; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune”. Gen. 22,1,2.

Istoria este foarte cunoscută ca să mai fie nevoie s-o

repetăm. Cînd în cele din urmă ei ajunseră la locul unde trebuia să aducă jertfă, Isaac fu legat de altar.

„Apoi Avraam a întins mîna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său“. Gen. 22,10. Dar o voce veni din ceruri, și opri mîna și i se spuse să nu facă nimic rău lui Isaac, căci Dumnezeu pregătise un berbec pentru jertfă, în locul fiului său (vers. 13). Atunci îngerul Domnului chemă pe Avraam și-i spuse: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul; pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe Fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvînta foarte mult, și-ți voi înmulți foarte mult sămînța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămînța ta va stăpîni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“. Gen. 22, 16-18.

Confirmarea cuvîntului făgăduinței rostit de Dumnezeu printr-un jurămint, menționat în Evrei, este cel raportat în Gen. 22. Trecuse cel puțin patruzeci de ani de la data cînd i-a fost făcută pentru prima dată lui Avraam făgăduința unui moștenitor, cînd părăsi Caldeea, casa părinților săi, și pînă cînd jurămintul de confirmare, de întărire a făgăduinței, făcut de Dumnezeu lui Avraam, și pînă cînd Avraam avea convingerea că Dumnezeu putea să-l învieze pe Isaac: „Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi“. Gen. 12,2; 22,13

Era un alt Avraam acela care stătea acum cu mîna ridicată, gata să jertfească pe fiul său, decît acela care rîdea cînd Dumnezeu îi făgădui cu mai bine de cincisprezece ani în urmă că va avea un fiu. De atunci el a învățat multe; și multe a învățat în timpul celor trei zile ce au urmat poruncii de a aduce jertfă pe fiul său. Avraam a învățat să se încreadă fără de rezervă în Dumnezeu. El nu se mai încrezu în

sine, el nu mai era dispus să rezolve problemele după planurile lui proprii, sau să îndeplinească planurile lui Dumnezeu cu mijloacele firii. El nu cunoștea tot ceea ce era cuprins în porunca lui Dumnezeu, dar el era ferm convins că Dumnezeu era în stare să-l scoale chiar și din morți, dacă era nevoie. El a învățat să se încreadă pe deplin în Dumnezeu. Avraam era acum vrednic să devină tatăl tuturor celor credincioși. El fusese supus unei supreme încercări și o trecuse cu bine. Făgăduința pe care Dumnezeu o făcu lui Avraam nu se consumă o dată cu nașterea lui Isaac. El era în adevăr un fiu al făgăduinței, fiul unui om „aproape mort“, și al unei femei, „cu toată vîrsta ei trecută“ (Evr. 11,11.12). El nu era Sămînța făgăduinței — făgăduită; constituia totuși o legătură, și o legătură necesară, în lungul lanț care în final avea să aducă în lumea noastră pe Pruncul care de asemenea a fost în mod miraculos adus la existență. Lui omenească.

„Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea“. Gen. 22,18.

„Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zise: ‚Și semințelor‘ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚Și seminței tale‘, adică Hristos“. Gal. 3,16.

Avraam a trebuit să aștepte mulți ani pînă cînd Isaac se născu. La un moment dat credința lui începu să se clatine, căci firește vorbind, făgăduința părea imposibilă de îndeplinit. Dar la timpul potrivit, copilul se născu.

De la data cînd lui Avraam i-a fost făcută prima dată făgăduința, și pînă cînd Domnul Hristos veni pe pămînt, trecu aproape două mii de ani. Cam tot atîția ani ce ne desparte pe noi de prezența de trup aici pe pămînt a Domnului Hristos. Pentru poporul lui Dumnezeu acesta a fost un timp destul de lung. Dacă Mesia trebuia să vină, atunci la ce mai întîrzie

El? Și-a uitat oare El făgăduința?

Așteptarea cea lungă a lui Avraam după fiul său este un simbol al așteptării prelungite a poporului lui Dumnezeu pînă cînd Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu va veni. Dumnezeu are motivele Sale care cîntăresc în balanța întîrzierii Sale, tot așa cum a avut motivele Sale de a întîrzia împlinirea făgăduinței făcute lui Avraam: „Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut supt lege“. Gal. 4,4. Căci planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă nici întîrziere, și Dumnezeu nu acționează pînă cînd toate condițiile nu s-au copt.

„Prin două lucruri care nu se pot schimba“.

Făgăduința lui Dumnezeu și jurămintul Său. Cuvîntul lui Dumnezeu este în sine de neschimbat. Nici un jurămint nu poate să mai adauge ceva, la ceea ce Dumnezeu a spus, și nici nu-l poate face mai sigur. Oamenii obișnuiesc să jure, pentru a întări cuvîntul dat. Din aceleași considerente pentru noi și Dumnezeu a făcut la fel, spre a ne ajuta în credința noastră. Dacă Dumnezeu a confirmat făgăduința Sa cu un jurămint, El a făcut aceasta numai pentru noi. Acest jurămint trebuia să fie un ajutor hotărît, puternic pentru copiii lui Dumnezeu ce au trăit înainte de Domnul Hristos. Dacă îndoiala avea să se furișeze cumva în inimile lor, ei trebuia să-și aducă aminte de faptul că Dumnezeu nu numai că a făcut făgăduința, dar El a și confirmat-o cu un jurămint. El își va ține cu siguranță Cuvîntul Său. Astfel jurămintul Său va ajuta la întărirea credinței lor — o puternică îmbărbătare. Și aceasta avînd în vedere jurămintul Său. Dumnezeu nu putea face mai mult pentru îndeplinirea noastră. El a făgăduit și a jurat că va aduce la îndeplinire făgăduința Sa. Nimic nu putea fi mai puternic, mai edificator pentru oamenii credinței.

Inchină-te lui Dumnezeu!

Apostolul Ioan era deportat pe insula Patmos. Patmosul era o stîncă singuratică și pustie în marea Egee. El fusese adus aici în primul secol creștin, pe vremea marilor și grelelor persecuții împotriva creștinilor. În locul acesta, unde era considerat de oameni părăsit și sortit morții, ucenicul iubit de Mîntuitorul, a avut descoperiri în ceea ce privește istoria bisericii, a cărei cauză o îndrăgise cu toată inima.

Cînd aceste revelații au ajuns la punctul lor culminant, vizionarul — răpit de frumusețea lucrurilor divine — și de cele auzite, s-a aruncat la picioarele solului care venise să-i arate aceste lucruri, cu intenția ca să-i mulțumească și să i se închine.

Solul ceresc, despre care ni se spune în Cartea Apocalipsului că era un înger, l-a oprit de la acest gest și l-a avertizat prin cuvintele: „Ferește-te să faci una ca aceasta!” Și atît în primul caz, cît și în cel de al doilea, și-a motivat interdicția cu argumentul: „Eu sînt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi...” Și apoi, probabil, ridicîndu-și mîna spre ceruri, i-a spus cu foarte mare solemnitate: „Inchină-te lui Dumnezeu”. Apoc. 19,10 ; 22,9.

Scena aceasta ne aduce cu putere aminte de porunca lui Dumnezeu, în ceea ce privește închinarea sau adorarea din partea credincioșilor. După ce s-au terminat cuvintele maiestroase din porunca întîia, care făcea cunoscut pe Singurul și Veșnicul Dumnezeu, s-au auzit cuvintele din porunca a doua: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sînt sus în ceruri, sau jos pe pămînt, sau în apele mai jos decît pămîntul. Să nu te în-

chini înaintea lor, și să nu le slujești...” Exod 20,4.5 p.p.

Așa dar, porunca a doua interzice cu desăvîrșire închinarea la idoli.

Pentru a strica planul făcut de Dumnezeu în unire cu Fiul Său Isus Hristos, în vederea mîntuirii noastre, Satana a făcut o încercare disperată chiar și asupra scumpului nostru Mîntuitor.

Așezînd pe Isus pe un munte înalt, Satana a făcut ca toate împărățiile lumii, cu toată slava lor să treacă în mod panoramic prin fața Lui. Atunci se auzi și glasul ispititorului: „Ție îți voi da toată stăpînirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”. Luca 4.6.7.

În timp ce Satana aștepta răspunsul de care depindea soarta lui pe de o parte, și soarta lui Isus și a noastră pe de altă parte, Mîntuitorul suferînd S-a întors către el și i-a zis cu un ton care l-a făcut să se cutremure: „Înapoia Mea Satano! Este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini, și numai Lui să-I slujești”. Luca 4,8.

Nici îngerul trimis din cer la Ioan nu a primit închinare, și nici apostolii Domnului. Închinarea se cuvine numai lui Dumnezeu. El este Ființa Supremă care are dreptul la închinare din partea copiilor Săi.

Insuși Mîntuitorul ne-a dat exemplu în privința închinării. Exemplul Lui este desăvîrșit. Nimeni nu are a se teme dacă urmează exemplul Său. În întreaga viață mesianică a Mîntuitorului, asistăm cu reculegere și cu recunoștință la actele Lui de cult și de adorare a Tatălui Său ceresc.

Suferința și lupta din grădina Ghetsemani nu a reușit să-L înstrăineze de Tatăl. Disperarea nu L-a putut determina să se adreseze altcuiva. El S-a închinat lui Dumnezeu, S-a adresat lui Dumnezeu, și I S-a supus în mod desăvîrșit.

Despre primii creștini, din biserica nou întemeiată, ni se spune în Cartea Faptele Apostolilor: „Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod”. Cap. 2,47.

După înălțarea Mîntuitorului la cer, ucenicii și credincioșii care au fost martori ai învierii și ai înălțării Sale, cînd au văzut pe slăvitul lor Domn și Răscumpărător că se întoarce înapoi la Tatăl, cu asigurarea că va reveni ca să-i ia cu Sine, „I S-au închinat, și s-au întors la Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în Templu și laudau și binecuvîntau pe Dumnezeu”. Luca 24,52-53.

Dumnezeu S-a făcut cunoscut ca Tată, care a creat toate lucrurile, și care a creat și pe om după chipul și asemănarea Sa. El ni S-a făcut cunoscut prin Fiul Său care prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota, a devenit Mîntuitorul tuturor celor ce cred în El și primesc prin credință jertfa Sa răscum-părătoare. El ni S-a făcut cunoscut prin Duhul Sfînt care este Marele Mîngîietor și Mijlocitor al acelor care urmăresc să ajungă din nou la fericirea veșnică. Este Același Dumnezeu. Este Unicul și Veșnicul Dumnezeu, cunoscut în Prea Sfînta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, și Acești Trei Una sînt”.

Iată de ce ne dă El sfatul: „Inchină-te lui Dumnezeu”. Apoc. 22,9 u.p.

H. ARTENIAN

Curierul
ADVENTIST